"Mă mişc între Dumnezeu şi neamul meu" (Petre ŢUŢEA)

Curierul ARMATEI

Editor: SEMPER PRINCEPS Corpul I Armată Teritorial

Anul VII nr. 21(185) ● 15 noiembrie 2005 ● 12 pagini ● 50 bani

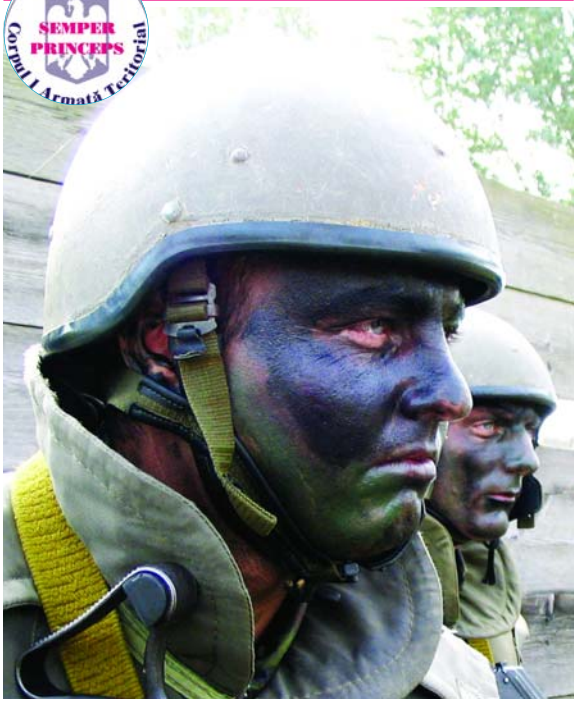

ACTUALITATE

Batalionul 60 Paraşutişti "Băneasa - Otopeni"

"TREBUIE SĂ LUĂM DIN TRECUT FOCUL, NU CENUŞA!"

Sunt puţini cei care nu privesc cu uimire amestecată cu respect, uneori cu teamă, spre cei care sunt stăpâni ai văzduhului şi ai pământului pentru câteva clipe, spre cavalerii cerului albastru - paraşutiştii. Mai aproape de soare, ca nimeni alţii, mai aproape de cer şi scăldaţi în azuriul lui, cei care îşi caută izbăvirea şi înălţarea cu fiecare salt executat, vor duce mai departe spiritul de învingător.

KAKI 100%

LAROM -ul şi echipajul său

Militarii depind unii de alţii

Dispunând de o mare putere de foc, de bătaie şi precizie, de o capacitate ridicată de a executa manevra de foc şi material, de posibilitatea de a deschide focul oportun şi prin surprindere, în orice condiţii de timp şi de stare a vremii, sistemul LAROM, prin modernizările aduse, poate fi considerat vârful de lance al artileriei române. Cu toate perfecţionările aduse, calculatoare, staţii cu salt de frecvenţă, bătaie variind între 25 şi 40 km, LAROM-ul poate să nu însemne nimic fără cei care îl deservesc, adică, servanţii din compunerea instalaţiei. Nu sunt mulţi, doar patru. Fiecare este pregătit să îndeplinească câte două funcţii. Cu toţii, depind unii de ceilalţi, iar spiritul de echipă este foarte dezvoltat. Deviza, "unul pentru toţi, toţi pentru unul", la o echipă ce deserveşte o instalaţie LAROM, nu înseamnă vorbe de duh sau de încurajare. Este literă de lege pe care o respectă cu sfinţenie.

DIN LUMEA MILITARĂ

Arma antiblindate AT4

Forţele Terestre Franceze au început înlocuirea progresivă a armei antitanc LRAC de calibru 89 mm, cu AT4 de calibru 84 mm. Aceasta va echipa secţiile de luptă de infanterie, fiind o armă complementară celei antitanc cu bătaie scurtă ERYX.

AT4 se foloseşte pentru lupta împotriva tancurilor cu blindaj reactiv, a vehiculelor pe roţi uşor blindate şi distrugerea lucrărilor de fortificaţie, de la mică distanţă, fiind concepută şi preîncărcată pentru o singură lovitură.

UNIVERS SPIRITUAL

Irakul, o nouă provocare

Operaţiunile militare desfăşurate de armata română în teatrele de operaţii din Irak şi Afganistan, sunt readuse, sub diferite forme, în atenţia opiniei publice. De această dată, operaţiunea "Antica Babilonia", desfăşurată în anul 2004, în Irak, revine în prim-plan sub forma unei expoziţii de fotografie: "Irakul - o altă provocare", aparţinând locotenentului Cristian CĂNUCI, ofiţer în cadrul Batalionului 26 Infanterie "Scorpionii roşii".

Pagina 10

Gripa aviară

Incertitudine în privinţa rolului păsărilor migratoare

Galaţi - Batalionul 300 Infanterie "Sfântul Andrei"

Încrederea în omul de lângă tine

În documentarea din garnizoana Galaţi, din luna precedentă, am trecut şi prin cazarma Batalionului 300 Infanterie, batalion care s-a întors în vară din Afganistan. Am stat doar câteva ore, dar am simţit că acei oameni înţeleg şi apreciază eforturile ziariştilor de la „Curierul armatei" şi că au fost foarte bucuroşi pentru scurta vizită făcută.

"Batalionul 300 Infanterie „Sfântul Andrei" a executat o misiune de impunere a păcii, în teatrul de operaţii din Afganistan, în perioada ianuarie-iulie 2005", afirmă comandantul acestei unităţi, locotenent-colonelul Adrian SOCI.

Misiunea a fost precedată de o perioadă de pregătire de 3 luni, aici în Galaţi şi la Soveja, în tabără. Principalele teme de pregătire au avut ca obiectiv însuşirea procedurilor de operare standard, pe care le-am obţinut de la detaşamentele care au fost în misiune înaintea noastră. Procedurile s-au exersat, separat, pentru fiecare misiune executată, apoi, în teatrul de operaţii.

Perioada de pregătire a fost completată cu un exerciţiu de instruire prin simulare, organizat pentru prima dată de componenta mobilă a Centrului de Instruire prin Simulare, care s-a deplasat de la Bucureşti, la Galaţi cu toată tehnica de simulare.

Exerciţiul a contat foarte mult în desăvârşirea instruirii personalului, în principal, a comandanţilor de plutoane şi de grupe, dar şi a statului major, ca echipă de lucru.

Tragerile cu toate categoriile de armament au fost, de asemenea, o etapă importantă în acest program de pregătire. Specifice unităţii, au fost cele două săptămâni de tabără, de aici, de lângă cazarmă.

(pagina 6)

SIMEX 2005

ULTIMUL ANTRENAMENT, ÎNAINTEA PLECĂRII

Începând cu a doua decadă a lunii decembrie 2005, Batalionul 341 Infanterie, de la Topraisar, comandat de către locotenent-colonel dr. Vasile VREME, va participa pe parcursul a şase luni de zile la misiunea ENDURING FREEDOM VIII, ce se va executa în Afganistan.

În vederea obişnuirii cu viitorul teatru de operaţii, unde vor acţiona militarii din batalion (Rechinii Albi – White Sharks), au participat în perioada 7-11 noiembrie la SIMEX 2005.

Obiectivul exerciţiului a constat în pregătirea Batalionului 341 Infanterie pentru misiune prin desfăşurarea unui exerciţiu de instruire prin simulare.

Obiectivele de instruire au avut ca scop instruirea statului major al batalionului în planificarea şi conducerea acţiunilor specifice în aria de operaţii, dezvoltarea capacităţii de aplicare a procedurilor standard de operare a batalionului, instruirea comandanţilor de companie şi pluton în organizarea şi conducerea acţiunilor în aria de operaţii.

(pagina 7)

ACTUALITATEA PE SCURT

●**JAPONIA: O spioană a revenit acasă.** O japoneză care lucra pentru serviciile de spionaj nipone şi dezertase în Coreea de Nord, în 2003, a revenit joi, 3 noiembrie, în ţara natală. Kazumi Kitagawa, în vârstă de 31 de ani, s-a stabilit în Coreea de Nord, după ce fusese obligată de serviciile secrete nipone să spioneze o asociaţie de rezidenţi nord-coreeni din Japonia şi să se infiltreze în rândurile secrete japoneze Aum – Adevărul Suprem. Potrivit KCNA, tânăra a fost victima "persecuţiilor repetate" şi a abuzurilor sexuale în cadrul sectei. Potrivit Comitetului de sprijin al spioanei, Kazumi Kitagawa ar fi invocat "motive personale" pentru fuga în Coreea de Nord, ţară cu care Tokyo nu a stabilit relaţii diplomatice. ●**MAREA BRITANIE: Este posibil un atac terorist nuclear.** Fostul şef al MI6, serviciile de informaţii externe ale Marii Britanii, nu exclude posibilitatea comiterii unui atac terorist biologic, chimic sau chiar nuclear, de o amploare mai mare decât cea a atentatelor de la 7 iulie, relata Daily Telegraph, în ediţia electronică de joi, 3 noiembrie. Sir Richard Dearlove, fost şef al MI6, consideră că, pe termen mediu şi lung, teroriştii vor putea avea acces, prin intermediul Internetului, la "o serie de tehnologii înspăimântătoare, cu dublă utilizare", care nu au fost folosite până în prezent. Potrivit fostului oficial britanic, "nu există nici un dubiu că membri ai reţelei teroriste al-Qaida ar fi foarte interesaţi de tehnologia armelor biologice, chimice, radiologice şi, în cele din urmă, nucleare". ●**SUA: 20.000 de militari ar putea fi retraşi din Irak înainte de Crăciun.** Fostul candidat democrat la preşedinţia americană, John Kerry, a iniţiat o nouă petiţie prin care cere americanilor să facă presiuni asupra administraţiei pentru a obţine revenirea în ţară, cu ocazia Crăciunului, a 20.000 de militari americani din Irak, a transmis AFP. "După alegerile din decembrie, vom putea începe să ne reducem prezenţa în Irak retrăgând 20.000 de militari cu ocazia sărbătorilor de la sfârşitul anului", explică Kerry într-un mesaj electronic adresat susţinătorilor săi. Pentagonul a anunţat că cei 161.000 de militari aflaţi în prezent în Irak reprezintă cel mai mare contingent american desfăşurat de la începutul conflictului, în martie 2003. ●**ELVEŢIA: Numele unui elveţian ucis de armata SUA în Irak apare în raportul Volcker.** Oficialul elveţian ucis la 28 iunie la Bagdad de focurile armatei americane conducea o companie menţionată în raportul Volcker, redactat pe tema programului "petrol contra hrană", informează AFP. Salah Jmor, un om de afaceri de origine kurdă, cu dublă cetăţenie, elveţiană şi irakiană, a condus, începând cu 1992, compania Jmor Business and Consulting, acuzată în raportul Volcker că a efectuat plăţi ilegale în valoare de circa 22.000 de dolari regimului lui Saddam Hussein pentru a beneficia de contracte de importuri de bunuri, a declarat Robert Assael, avocatul soţiei lui Salah Jmor, contestând aceste acuzaţii. Guvernul elveţian, care exercită presiuni asupra Statelor Unite de a furniza explicaţii asupra decesului, nu a putut clarifica, până în prezent, circumstanţele acestui caz. ●**IRAK: A fost capturat un lider al unei celule teroriste din Irak.** Armata americană a anunţat, joi, 3 noiembrie, capturarea liderului unei grupări insurgente responsabilă de mai multe răpiri şi atentate cu bombă comise la Ramadi, localitate situată la vest de Bagdad. Issa Daham Abeb Al-Julibawi a fost arestat, marţi, 1 noiembrie, pentru posesie ilegală de arme, fiind ulterior identificat de alţi deţinuţi, a precizat armata americană. ●**UNGARIA: S-a încheiat prima etapă a integrării în NATO.** Ungaria a încheiat prima fază a integrării în NATO şi a fost acceptată în această comunitate de state care operează conform principiului performanţei, a declarat ministrul Apărării de la Budapesta, citat de MTI. Declaraţia a marcat încheierea oficială a primei etape din procesul de integrare militară şi a fost semnată de amiralul Harry G. Ulrich, comandant al Statului Major Interarme al NATO, şi de generalul Andras Havril, şeful Statului Major al armatei ungare. Procesul de integrare urmează să se încheie în 2010. ●**PAKISTAN: Pakistanul amână achiziţionarea de avioane americane F-16.** Pakistanul va amâna achiziţionarea de avioane de luptă americane F-16, pentru a-şi concentra toate resursele asupra ajutorului acordat victimelor seismului de la 8 octombrie, a anunţat preşedintele pakistanez Pervez Musharraf. Statele Unite au aprobat, în luna martie, vânzarea unor aparate F-16 către Pakistan, un aliat-cheie al Washingtonului în războiul împotriva terorismului, după ce, timp de 15 ani, blocase tranzacţia din cauza dezvoltării programului nuclear pakistanez. **(D.A.)**

Batalionul 60 Paraşutişti "Băneasa - Otopeni"

"TREBUIE SĂ LUĂM DIN TRECUT FOCUL, NU CENUŞA!"

Sunt puţini cei care nu privesc cu uimire amestecată cu respect, uneori cu teamă, spre cei care sunt stăpâni ai văzduhului şi ai pământului pentru câteva clipe, spre cavalerii cerului albastru - paraşutiştii.

Mai aproape de soare, ca nimeni alţii, mai aproape de cer şi scăldaţi în azuriul lui, cei care îşi caută îzbăvirea şi înălţarea cu fiecare salt executat, vor duce mai departe spiritul de învingător. Spirit care s-a transmis din generaţie în generaţie şi care, astăzi, este liantul dintre certitudine şi speranţă.

Înfiinţate în 1941, trupele de paraşutişti din România aveau să se impună în apriga încleştare din august 1944, de la nord de Bucureşti. Desfiinţate pe nedrept în 1945, au renăscut, din propria cenuşă în 1950.

Astfel, la 1 noiembrie 1950, se înfiinţa Batalionul I Paraşutişti, în cadrul Centrului de Instrucţie al Aviaţiei din Tecuci, conform ordinului ministrului Forţelor Armate, sub comanda căpitanului Vasile COSMA.

În 1951, Batalionul 60 Paraşutişti a fost redislocat, la Buzău şi transformat, la 01.10.1952, în regiment de paraşutişti. La 2 noiembrie 1954 a primit Drapelul de Luptă, iar, la 21.10.1974, denumirea onorifică, Regimentul 60 Desant - Paraşutare „Băneasa - Otopeni".

La 30 noiembrie 1990, Regimentul 60 Paraşutişti a fost transformat în Batalionul 60 Paraşutişti „Băneasa - Otopeni" şi a primit noul Drapel de Luptă în 1996. La 23 august 2004, prin decret preziденţial, acesta a fost decorat cu Ordinul Naţional „Serviciul Credincios", în grad de Cavaler cu însemn pentru militari.

În prezent, batalionul este angrenat, cu tot potenţialul, în efortul de restructurare şi modernizare a Armatei României pentru a fi în măsură să îndeplinească, alături de ceilalţi parteneri din cadrul Alianţei Nord-Atlantice, genurile de misiuni care îi vor reveni, în deplină compatibilitate şi interoperabilitate cu aceştia.

Mai aproape de cer – fără paraşută

În ziua de 1 noiembrie 2005, Batalionul 60 Paraşutişti „Băneasa-Otopeni" se pregătea să sărbătorească 55 de ani de la înfiinţare. Forfota pregătirilor a fost întreruptă de o veste cutremurătoare. În jurul orei 07.15, pe şoseaua DN 2 E 85 Râmnicu - Sărat - Buzău, la aproximativ 15 km de Buzău, într-un grav accident rutier, patru militari ai unităţii, un subofiţer şi trei militari angajaţi pe bază de contract, au murit pe loc în urma impactului cu o autoutilitară.

Festivitatea s-a ţinut. Reprezentanţii eşaloanelor superioare, ai unităţilor din garnizoană, ai administraţiei locale, foşti militari ai unităţii, ieşiţi la pensie şi veterani de război, colonelul Barbara KUENNECKE, ataşat al apărării şi aero al SUA, lt.col. Richard Plaier LEEBL - ataşat al trupelor de uscat şi Ronald Thomas SCHALL - ataşat naval, cu toţii au transmis urări de sănătate şi împliniri profesionale. Însă, militarii erau trişti, cu privirile plecate. Nimeni nu s-a mai bucurat în acea zi de sărbătoare.

În încheierea ceremonialului, generalul de brigadă dr. Ion PÎLŞOIU a cerut să se ţină un moment de reculegere în memoria celor care au pierit. Dumnezeu să-i ierte!

Locotenent-colonel Ion PAPALEŢ
papalet.ion@forter.ro

Scorpionii negri instruiesc armata afgană

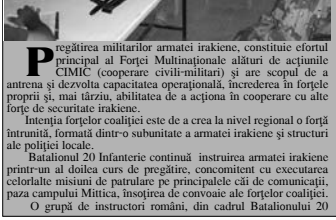

Pregătirea militarilor armatei irakiene, constituie efortul principal al Forţei Multinaţionale alături de acţiunile CIMIC (cooperare civili-militari) şi are scopul de a antrena şi dezvolta capacitatea operaţională, încrederea în forţele proprii şi, mai târziu, abilitatea de a acţiona în cooperare cu alte forţe de securitate irakiene.

Intenţia forţelor coaliţiei este de a crea la nivel regional o forţă întrunită, formată dintr-o subunitate a armatei irakiene şi structuri ale poliţiei locale.

Batalionul 20 Infanterie continuă instruirea armatei irakiene printr-un al doilea curs de pregătire, concomitent cu executarea celorlalte misiuni de patrulare pe principalele căi de comunicaţii, paza campului Mittica, însoţirea de convoaie ale forţelor coaliţiei.

O grupă de instructori români, din cadrul Batalionului 20 Infanterie, condusă de locotenentul Marius STĂNCESCU, specializată în armament uşor de infanterie a fost selecţionată pentru a participa la pregătirea militarilor irakieni.

Fiecare activitate de pregătire teoretică şi practică este urmată de o analiză post-acţiune şi de consiliere a liderilor "cheie" în scopul corectării deficienţelor apărute.

La finalul cursului se va executa şi o şedinţă de tragere cu armamentul individual de infanterie la care militarii irakieni vor putea pune în practică cele învăţate de la instructorii craioveni.

Cursul privind cunoaşterea armamentului de infanterie s-a finalizat cu un examen oral şi practic la care toţi cursanţii irakieni au obţinut notă de trecere.

Cursurile de pregătire s-au desfăşurat în perioada 23 - 30.10.2005, în Camp Ergife, situat la aproximativ 10 km de tabăra militarilor craioveni.

Până la finalul misiunii lor în Irak, militarii români vor desfăşura în continuare misiuni de patrulare comune cu forţe ale armatei irakiene, în scopul evaluării şi monitorizării capacităţilor operaţionale ale Batalionului 604 Armata Irakiană şi sprijinirea, în caz de necesitate, a militarilor irakieni care execută misiuni în puncte de control de-a lungul porţiunii din comunicaţia Bagdad-Basra, care se află în zona de responsabilitate a batalionului.

La finalul cursului de pregătire, locotenent-colonelul Amer Hamid Dedad, comandantul Batalionului 604 al Armatei Irakiene, a mulţumit militarilor români :"Lucrez de aproape doi ani de zile cu unităţile româneşti dislocate în Irak şi apreciez în mod deosebit calitatea pregătirii acestora. Militarii şi ofiţerii noştri sunt mai pregătiţi în prezent, calitatea lor s-a îmbunătăţit considerabil în urma colaborării cu forţele române".

Căpitan Florin SPĂTĂCEAN
florinspatacean1975@yahoo.com

Craiova în sărbătoare

În perioada 21-27 octombrie 2005, în Cetatea Băniei au avut loc manifestări cultural-artistice şi sportive dedicate zilelor urbei. Efectivele garnizoanei, continuând tradiţia, au participat activ alături de autorităţile locale, la bunul mers, la desfăşurarea şi la succesul activităţilor, implicându-se încă din fazele organizatorice. Şi, cum nici o activitate la un asemenea nivel nu este completă, fără o privire înapoi, fără o rememorare a ceea ce a fost, fără un gând, o mulţumire pentru cei care au făcut posibil, cândva, zâmbetul de mulţumire de azi, nu putea lipsi un moment solemn.., iar ocazia a fost sărbătorirea zilei armatei, care a coincis cu apogeul activităţilor dedicate Zilelor Craiovei.

Militarii craioveni au sărbătorit Ziua Armatei României, ceremoniile fiind organizate la monumentele eroilor din cimitirele Sincasca şi Ungureni. La eveniment au fost prezenţi, din partea autorităţilor locale şi judeţene, prefectul de Dolj, preşedintele consiliului judeţean, primarul Craiovei, reprezentanţi ai partidelor politice şi ai instituţiilor de stat, cadre militare active, în rezervă şi veterani de război. Firul evenimentelor a fost specific unei ceremonii militar.

După darea onorului şi intonarea imnului de stat, a urmat oficierea slujbei religioase de către IPS Teofan Slavu, mitropolitul Olteniei. Au ţinut să-şi aducă piosul omagiu şi recunoştinţa pentru ostaşii români prin alocuţiuni, personalităţile prezente la ceremonii şi s-au depus jerbe de flori la monumentele eroilor. Festivitatea s-a încheiat cu defilarea gărzii de onoare şi a fanfarei militare.

În discursurile autorităţilor locale şi judeţene s-a insistat pe importanţa sacrificiului militarilor români de-a lungul timpului, pe calităţile profesionale de excepţie ale militarilor români şi, în special, a celor craioveni care, prin îndeplinirea misiunilor din ţară şi din străinătate, au făcut şi continuă să facă cinste României : "Astăzi simţim mai puternică mândria de a fi român. Fără armată nu am fi avut identitate", spunea în alocuţiunea sa, primarul Băniei, Antonie Solomon.

De asemenea, şeful de stat major al Brigăzii 2 Infanterie Uşoară "Rovine", colonelul Pantelie RADU a rememorat în tonul de pioasă recunoştinţă şi omagiere, faptele de arme, de la zorii modernismului fiinţei româneşti, până la revoluţia din Decembrie 1989, şi mai departe, la activitatea batalioanelor brigăzii în teatrele de operaţii sub egide internaţionale : "Astăzi, la ceas de sărbătoare, militarii Batalioanelor 20 şi 26 Infanterie, din cadrul Brigăzii 2 Infanterie Uşoară "Rovine" desfăşoară misiuni în teatrele de operaţii din Irak şi Afganistan, făcând cinste Armatei României, dând dovadă de un profesionalism desăvârşit şi de o dorinţă extraordinară de a arăta lumii întregi, valoarea adevărată a ostaşului român. Suntem mândri că aceştia fac parte din structuri ale Brigăzii 2 Infanterie Uşoară "Rovine", că sunt cetăţeni ai acestui oraş, oraş care trăieşte alături de ei, atât prin familiile şi prietenii lor, cât şi prin ceilalţi cetăţeni ai urbei."

Punctul culminant a fost atins când domnul maior (r) Gheorghe GEORGESCU, veteran de război, a rememorat cu vocea tremurândă clipe de vitejie de pe Frontul de Vest accentuând solemnitatea momentului şi provocând vădite emoţii în piepturile pline de decoraţii ale camarazilor de arme.

ABONAMENTE LA "CURIERUL ARMATEI"
Un abonament lunar (două apariţii) costă 11.000 lei, iar banii se vor depune în contul U.M. 02450 Bucureşti RO 53 TREZ 705 5005 XXX 000 161, cod fiscal 4268633, trezoreria sectorului 5, cu specificaţia "Abonamente la publicaţii militare C.A." Pentru a fi luaţi în evidenţă cu apariţiile (şi, implicit, expedierea operativă a publicaţiei), după depunerea banilor se va trimite o adresă către sediul U.M. 02450 "V". În care se va specifica numărul de abonamente făcute şi perioada, precum şi suma depusă. La adresa se va ataşa chitanţa sau copia de pe ordinul de plată.
Vă facem cunoscut că această publicaţie se finanţează exclusiv din fondurile strânse din abonamente, ceea ce face ca numărul gratuităţilor să fie foarte mic.

ISSN 1582-129
B 64405
C 23 / 2005

Redactor-şef
Mr. Ion Papaleţ
int.0307
Secretar de redacţie
int.0227

Redactori
Mr. Emanuel Bărbulescu
Mr. Adriana Munteanu
Mr. Dragoş Anghelache
Cristina Fratu int.0156

Secretariat tehnic de redacţie
Serg. Radu Săcărea (expediţie) int. 0135
Marilena Olteanu (tehnoredactor) int 0112
Gabriela Teodorescu (procesare text) int. 0112
Daniela Dumitraşcu (corector) int. 0743

Tipografia U.M.02214 Tipografi
Mr. Marian Arderean
Toma Barbu
int. 0129

COPYRIGHT: este autorizată orice reproducere, fără a percepe taxe, cu condiţia indicării cu exactitate a numărului şi a datei apariţiei publicaţiei.

OPINIILE ŞI PĂRERILE exprimate în articolele publicate sub semnătura autorilor au caracter strict personal şi nu angajează în vreun fel răspunderea **EDITORULUI** sau a **REDACŢIEI**. Manuscrisele nu se înapoiază.

Redacţia şi administraţia: U.M. 02450 V Bucureşti, Fax 021/410.20.53, telefon 021/420.49.13; 021/410.01.60 int. ... e-mail: curierul_armatei@yahoo.fr

Scorpionii roşii s-au întors acasă

Militarii Batalionului 26 Infanterie "Neagoe Basarab", cunoscuţi şi sub denumirea de "Scorpionii roşii" şi-au încheiat misiunea în Afganistan. Pe data de 7 noiembrie 2005, aceştia s-au înapoiat în ţară cu două aeronave care au aterizat pe Aeroportul Internaţional din Timişoara. Deplasarea spre casă s-a executat pe calea ferată, în două eşaloane, sosind în Craiova în dimineaţa zilei de 8 noiembrie.

Infanteriştii olteni au acţionat sub comandă NATO în zona Kabul din Afganistan, în perioada august – noiembrie, misiunea acestora fiind de a asigura securitatea alegerilor parlamentare în aceea ţară, alegeri care s-au desfăşurat în luna septembrie a acestui an. Pe parcursul celor trei luni de misiune, infanteriştii craioveni aflaţi sub comanda locotenent-colonelului Gabriel TOMA au executat aproximativ 900 de misiuni în zona de responsabilitate, contribuind astfel la menţinerea unui climat stabil şi sigur în timpul perioadei electorale.

Sub comanda locotenent-colonelului TOMA, s-au aflat şi 120 de militari americani din Detaşamentul US DRAGONS. Acest lucru reprezintă o noutate pentru Armata României, fiind prima dată, când trupe americane se subordonează, pe parcursul unei misiuni internaţionale, unui comandant român. Comandantul companiei americane DRAGONS, maiorul Robert DIXON, la încheierea misiunii în Afganistan, a declarat:

"A fost o reală plăcere şi o mare onoare pentru noi toţi, să fim aceste trei luni, sub comanda dumneavoastră. «Scorpionii roşii» ne-au demonstrat ce înseamnă să fii o unitate disciplinată, bine pregătită. Aveţi o vastă experienţă şi foarte multe lucruri din această experienţă ne-au fost de folos. Încă o dată vă mulţumim şi să sperăm şi într-o viitoare colaborare".

Militarii craioveni au fost întâmpinaţi la Timişoara de Şeful Statului Major al Corpului 1 Armată Teritorial "General Ioan Culcer", generalul de brigadă dr. Ion PĂLŞOIU şi de comandantul Brigăzii 2 Infanterie Uşoară "Rovine", colonelul dr. Virgil BĂLĂCEANU. O gardă militară din Batalionul 32 Infanterie şi muzica militară a garnizoanei Timişoara le-au prezentat onorul.

În staţia CFR Craiova, la sosirea Scorpionilor roşii în Cetatea Băniei, au fost prezenţi militarii Batalionului 26 Infanterie "Neagoe Basarab" care şi-au desfăşurat, în această perioadă, activitatea în ţară, familiile, fanfara militară a garnizoanei Craiova, precum şi reprezentanţi ai comandamentului Brigăzii 2 Infanterie Uşoară "Rovine". La sosirea în cazarmă, Scorpionii roşii au fost primiţi de colegi din Batalioanele 20 Infanterie-Scorpionii negri, 116 Logistic, precum şi de la Divizionul 205 Artilerie Antiaeriană. Zeci de torţe au luminat platoul şi, în prezenţa celorlalţi comandanţi de unităţi din garnizoana Craiova, comandantul Batalionului 26 Infanterie "Neagoe Basarab", locotenent-colonelul Gabriel TOMA a raportat, pentru a opta oară în scurtul, dar bogatul istoric al Scorpionilor roşii – MISIUNE ÎNDEPLINITĂ.

Locotenent Cristian CĂNUCI

„Ne-am făcut datoria!"

În ianuarie 2002, comandantul Brigăzii 2 Vânători de Munte „Sarmizegetusa", pe atunci gl.bg. Ion BUCACIUC, afirma: „Încă din noiembrie 2001 Compania 1 din Batalionul 21 Vânători de Munte a început operaţionalizarea, aceasta fiind nominalizată pentru apărarea colectivă, misiuni în sprijinul păcii şi misiuni de căutare-salvare şi evaluată de o comisie a Comandamentului Trupelor Americane din Europa (EUCOM)".

A urmat apoi operaţionalizarea întregului batalion, operaţionalizare care a început în luna octombrie 2003. La doi ani, fix, unitatea a fost evaluată, final, prin intermediul unui exerciţiu cu trupe în teren, în zona Săcele.

Locotenent-colonelul Iulian TOMA, ofiţer în statul major al C.1 A.Trt., care a participat la activitatea respectivă, ne-a spus: „Batalionul 21 Vânători de Munte a trecut până în prezent prin 3 evaluări. O <<evaluare iniţială>> prin intermediul căreia s-a verificat nivelul încadrării cu personal şi a asigurării cu echipamente la sfârşitul <<operaţionalizării structurale>>. O <<evaluare intermediară>>când s-au stabilit progresele în procesul de operaţionalizare şi s-a evaluat capacitatea acţională la sfârşitul etapei de <<operaţionalizare acţională>>.

În perioada 1-3 noiembrie, a avut loc <<evaluarea finală>>, prin intermediul unui exerciţiu cu trupe în teren, în urma căruia, unitatea a obţinut calificativul

<<SATISFACTORY>> (conform standardelor NATO; Bine conform sistemului nostru de apreciere - n.r.), îndeplinind standardele de interoperabilitate pentru a putea fi certificate de autoritatea naţională".

Comandantul Corpului 1 Armată Teritorial, generalul maior dr. Mihai PALAGHIA afirma după certificare: „ Batalionul 21 Vânători de Munte şi-a îndeplinit misiunea primită pe timpul evaluării în teren şi a ajuns pe aliniamentul indicat cu forţele şi mijloacele avute la dispoziţie. Batalionul se consideră certificat, dar nu operaţionalizat în totalitate. Sunt încă multe de făcut, iar neajunsurile care depind de instruire vor fi depăşite prin introducerea temelor necesare în planurile de pregătire. Trebuie acţionat şi pentru mărirea încrederii în tehnică. Dacă, la recunoaşterile efectuate pentru exerciţiul de evaluare, spuneau că nu vor ajunge pe aliniament cu tehnica din dotare, ei bine, au ajuns fără greutate. TAB-urile s-au comportat foarte bine. Încrederea se capătă lucrând cu tehnica."

În încheiere, generalul maior dr. Mihai PALAGHIA a adresat mulţumiri: „personalului din comandamentul corpului care, de doi ani de zile, a acţionat şi acţionează pentru pregătirea acestei unităţi, comandamentului Brigăzii 2 Vânători de Munte <<Sarmizegetusa>> şi, în mod deosebit, comandantului brigăzii, colonelul Petru TOADER, care a fost preocupat permanent de pregătirea tehnicii batalionului.

De acum suntem liniştiţi că ne-am făcut datoria faţă de acest batalion!"

Locotenent-colonel Ion PAPALEŢ
papalet.ion@forter.ro

Cercetaşilor noştri

La 12.11.05, se împlinesc 146 de ani de existenţă a cercetaşilor. Prin "Ordinul de zi nr.83", domnitorul Alexandru Ioan Cuza a semnat actul constituirii Secţiei a 2-a din cadrul Corpului de Stat Major General, ca prim element organizat al Cercetării Armatei României.

Curajul şi modestia sunt două mari calităţi care i-au însoţit pe tot parcursul anilor, de la înfiinţare şi până în prezent. Ei tac, ascultă şi fac. Ei sunt ochii şi urechile comandanţilor, dar şi mâna nevăzută a acestora. Sunt oameni pregătiţi în mai multe specialităţi militare, altele decât cele de bază şi ştiu întotdeauna ce fac. De-a lungul timpului au dovedit vigilenţă, profesionalism şi măiestrie, au demonstrat că sunt în măsură să acţioneze eficient, în orice condiţii şi s-au dovedit gata, oricând, de supremul sacrificiu pentru îndeplinirea misiunilor încredinţate.

De ziua lor, le urăm sănătate (că-i mai bună decât toate) succese şi satisfacţii pe toate planurile şi îndeplinirea tuturor idealurilor indiferent de vremuri. **La mulţi ani!**

Macaragiii seriei a doua

Cursul de pregătire a personalului de deservire a macaralelor, desfăşurat în acest an la Batalionul 84 Mentenanţă s-a încheiat în ultima săptămână din octombrie, odată cu susţinerea examenului de autorizare şi înmânare a certificatelor de absolvire celor din seria a II-a.

Reluat după o lungă perioadă de timp, prin eforturi proprii şi cu sprijinul secţiei Logistică a C. 1 A. Trt., acest tip de curs are menirea de a satisface nevoile de asigurare cu specialişti macaragii a posturilor de lucru specifice, atât în ţară, cât şi în teatrele de operaţii. Pentru că, de macaragii, este nevoie şi la alte categorii de forţe, în această serie s-au pregătit şi doi camarazi din Forţele Navale.

La data susţinerii examenului de autorizare - 26 oct. a.c. - în poligonul specific de instruire al unităţii amintite am putut observa „un lung şir de oţnţi spulberate" - după cum mi-a spus un „examinat" - de determinarea cu care au răspuns la solicitările probelor.

Odată intraţi „la leviere", în cabina de comandă, cursanţilor le-au dispărut emoţiile. Mai emoţionaţi decât „învăţăceii" au fost instructorul de practică, plt.maj. Sergiu IFRIM şi responsabilul cu pregătirea teoretică şi practică a cursanţilor, lt.ing. Cătălin GOPŞA. Efortul depus de cei doi specialişti, timp de două luni, a fost răsplătit de fiecare calificativ maxim obţinut de cursanţi. Probele susţinute de aceştia au fost atent supravegheate şi analizate în cadrul comisiei condusă de col.ing. Aurel GHEORGHE din cadrul Inspectoratului M.Ap.N. Dumnealui a apreciat pregătirea teoretică şi practică a cursanţilor ca fiind foarte bună şi, de asemenea, modul de desfăşurare al acestui curs, îndeosebi baza materială pusă la dispoziţia celor două serii de macaragii pregătiţi în acest an.

Despre absolvenţii acestei serii, dumnealui mi-a spus că „faţă de seria trecută s-a simţit un salt calitativ. Absolvenţii au dovedit interes major în pregătire, iar, la sfârşitul acestei etape, în urma evaluării, pot spune că şi-au format deprinderi de buni macaragii. Cursul a avut un pronunţat caracter practic-aplicat orientat spre solicitările şi realităţile etapei actuale. Pe întreaga perioadă de pregătire, militarii au asimilat cunoştinţele teoretice despre tehnică, norme tehnice de siguranţă a muncii, dar, mai ales, comenzile şi manevrarea cu precizie şi în deplină siguranţă a macaralei de 40 de tone. Toate acestea mă îndreptăţesc să afirm că suntem pe un traiect bun, iar această nouă serie este în măsură să execute misiuni în noua calitate conferită prin absolvirea acestui curs, aceea de macaragii.

Pe toată durata examinării, cursanţii şi-au dovedit abilităţile şi deprinderile formate în lucrul cu macaraua AMT 950 de 40 de tone. Calmi, instalaţi confortabil la pupitrul de comandă din cabina macaralei, pe rând, au mânuit cu precizie şi atenţie levierele şi manetele, dispozitivele de comandă şi control ale macaralei. La prima vedere, totul pare uşor, însă, şi această meserie se desfăşoară în echipă. Macaragiul trebuie să fie ager, să gândească rapid şi să aplice corect procedurile de operare. Din cabină, macaragiul este atent la toate semnalele şi la activitatea colegului care leagă sarcina în cârligul macaralei.

Munca lui presupune răspundere, este complexă şi pleacă de la precizia deosebită pe care o presupune manevrarea utilajului până la mişcările în travers care trebuie executate cu măiestrie pentru a evita balansul sarcinii în timpul transportului sau accidentarea colegilor.

De afară, nu se vedeau broboanele de sudoare ce le scăldau faţa atunci când au încărcat sau descărcat materialele în timp limitat, aşezându-le cu precizie milimetrică pe platforme fixe, ori mobile.

După evoluţia fiecăruia, la coborârea din cabină, colegii îi apreciau valoarea strângându-i mâna, cu putere şi făcându-i o scurtă descriere a felului cum a acţionat neuitând să-i spună să-şi şteargă fruntea şi faţa de sudoare. După evaluare, a urmat o festivitate discretă în cadrul căreia, absolvenţii au primit multe doritele certificate de autorizare şi, bineînţeles, felicitări pentru absolvirea acestui curs. Despre opţiunea lor pentru această specializare şi utilitatea ei, am stat de vorbă cu mai mulţi absolvenţi. Toţi mi-au prezentat această absolvire ca pe o realizare. Despre aceste realizări, caporalul Ionel STOIAN din U.M.01294 Brăila mi-a spus că s-a angajat din 1990, ca „m.a.c.", din dorinţa de a avea un serviciu sigur. Este căsătorit, are un copil şi se bucură de sprijinul necondiţional al familiei. A absolvit un liceu cu profil electrotehnic şi are deja o calificare, dar pe o macara mică de 12t. Este obişnuit cu lucrul în cabina macralei, iar acum „AMT-ul de 40 t nu mai are secret". „Aici am căpătat siguranţă deplină şi precizie în timpul lucrului. Ca să fii macaragiu trebuie să fii ceva mai responsabil, să gândeşti şi bine". Pentru această specializare a optat „în principal pentru a putea încadra sigur un post de macaragiu şi pentru a lucra în cadrul unei misiuni externe ca macaragiu". Are în activ o misiune în Irak şi a spus că, dacă în 2003, a fost ajutor de macaragiu "acum sigur voi pleca în misiune ca macaragiu pe macaraua de 40 t".

Noua specializare dobândită de curând îi asigură m.a.c.-ului cap. Titel OLTEANU o „mai mare siguranţă în serviciu, dar şi o nouă perspectivă. Pe lângă faptul că este -automobilist-şofer are şi posibilitatea de a încadra pe viitor „o funcţie atât de necesară colegilor „scorpioni negri" pe timpul executării unor misiuni în ţară, cât şi, de ce nu, şi peste hotare". Luând în considerare numele şi unitatea de unde provine, pot spune despre m.a.c.-ul nostru că este un „oltean" la pătrat. Nici când a făcut referire la greutăţile întâmpinate, nu s-a dezis; pentru el „n-au prea fost".

Despre condiţiile oferite cursanţilor de către organizatori, cap. OLTEANU a fost foarte mulţumit şi a ţinut să adauge „mulţumiri instructorilor pentru priceperea, competenţa şi tactul de care au dat dovadă". „De la omul priceput, înveţi de drag", a mai spus cap. Olteanu. „Acum nu-mi rămâne decât să-mi păstrez deprinderile formate aici".

Prinzând din zbor discuţia noastră, un alt absolvent mi-a spus mai în glumă mai în serios că, în această alegere, a ţinut cont şi de zodie. Cap. m.a.c. Costel DOP este săgetător şi a ţintit precis. "Am absolvit un curs util" mi-a spus, „la un astfel de curs pentru macaragii, în viaţa civilă, răzbaţi cu mare greutate şi costă enorm. Iată că, încă o dată, armata ne-a mai întins o mână de ajutor". Referindu-se la activitatea sa, ca macaragiu, consideră că „lucrul efectiv la pupitrul de comandă te învaţă să fii atent, dar eficient şi responsabil. Iar cu am dovedit pe timpul examenului aceste fapte. Mă felicit pentru alegerea făcută şi mulţumesc instructorilor pentru tot ce m-au învăţat". Despre respectul pe care îi-l poate arăta „fiara de 40 t" ne-a relatat cap. m.a.c. Mihai LAŢEA „un îmblânzitor de fiare" cum le place colegilor să-i spună. Pasiunea lui pentru tehnica rulantă a început de pe băncile liceului şi continuă la U.M. 01178 Craiova, acest curs aducându-i „un plus de stabilitate pe funcţie, o siguranţă pentru familie şi, de ce nu, stabilitate financiară". Cunoscând tainele acestei meserii, o consideră onorabilă şi demnă de respect. „Pe toată perioada cursului am fost foarte receptivi, ne-am mobilizat să învăţăm repede şi bine. De altfel, la acest curs au venit să se pregătească oameni care ştiu ce vor. Am învăţat să fim eficienţi într-o unitate de timp limitat. Te lupţi uneori contra cronometru şi, de macaragiu, depinde uneori reuşita misiunii. Totul a fost extraordinar, iar ceea ce a învăţat la B.84 Mentenanţă, i-a întărit convingerea că „în lucrul cu tehnica, respectul este reciproc". Şi, pentru că este un pasionat de tehnică rulantă, cap. are în vizor un curs de buldozerişti care să-i confere „complexitatea pregătirii".

Organizatorii B.84 Mentenanţă au trecut în cont încă o realizare. De acum, nu le rămâne decât, ca, după o analiză justă, să introducă aşa cum fac, dealtfel, elemente de noutate în programul de pregătire care să asigure un salt calitativ şi eficienţă sporită seriilor următoare de pregătire.

Maior Emanuel BÂRBULESCU
barbulescu.emanuel@forter.ro

LAROM -ul şi echipajul său

Militarii depind unii de alţii

Dispunând de o mare putere de foc, de bătaie şi precizie, de o capacitate ridicată de a executa manevra de foc şi material, de posibilitatea de a deschide focul oportun şi prin surprindere, în orice condiţii de timp şi de stare a vremii, sistemul LAROM, prin modernizările aduse, poate fi considerat vârful de lance al artileriei române. Cu toate perfecţionările aduse, calculatoare, staţii cu salt de frecvenţă, bătaie variind între 25 şi 40 km, LAROM-ul poate să nu însemne nimic fără cei care îl deservesc, adică, servanţii din compunerea instalaţiei. Nu sunt mulţi, doar patru. Fiecare este pregătit să îndeplinească câte două funcţii. Cu toţii, depind unii de ceilalţi, iar spiritul de echipă este foarte dezvoltat. Deviza, "unul pentru toţi, toţi pentru unul", la o echipă ce deserveşte o instalaţie LAROM, nu înseamnă vorbe de duh sau de încurajare. Este literă de lege pe care o respectă cu sfinţenie.

Meseria de militar mi-a intrat în suflet

Sergentul-major Dănuţ PROTOPOPESCU, este comandantul instalaţiei a 2-a, din compunerea Bateriei "D". Îl găsesc,

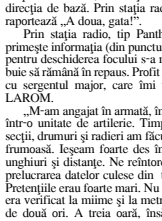

atât pe el, cât şi subunitatea pe care o comandă în dispoziţivul de luptă, în poziţia de tragere de bază, de pe Dealul Galaţiului, din poligonul Cincu.

Subofiţerul se află în cabina maşinii urmărind cu atenţie ecranul calculatorului. În acel moment se primea o comandă în vederea executării unei misiuni de foc. Îşi reţine datele ce îi privesc şi trece la acţiune. Sub comanda lui, într-un timp foarte scurt, instalaţia este încărcată şi îndreptată pe direcţia de bază. Prin staţia radio, comandantul de instalaţie, raportează „A doua, gata!".

Prin staţia radio, tip Panther, din dotarea instalaţiei, se primeşte informaţia (din punctul de comandă al bateriei) că ora pentru deschiderea focului s-a modificat şi că toată lumea trebuie să rămână în repaus. Profit de timpul creat şi intru în vorbă cu sergentul major, care îmi vorbeşte cu satisfacţie despre LAROM.

„M-am angajat în armată, în 1990. Am început ca topograf într-o unitate de artilerie. Timp de un deceniu, numai intersecţii, drumuri şi radieri am făcut. A fost o specialitate militară frumoasă. Ieşeam foarte des în teren. Făceam măsurători de unghiuri şi distanţe. Ne reîntorceam în cazarmă şi treceam la prelucrarea datelor culese din teren. Totul se făcea în barem. Pretenţiile erau foarte mari. Nu ţi se permitea să greşeşti. Totul era verificat la miime şi la metru. Acceptau să greşeşti o dată, de două ori. A treia oară, însă, cu zâmbetul pe buze, ţi se spunea să îţi cauţi de lucru în altă parte.

Când începeau exerciţiile tactice cu trageri de luptă, noi, topografii plecam primii în poligon. Până la sosirea unităţii, lucram zi şi noapte. Ziua se făceau măsurătorile, iar noaptea se calcula. Determinam derivele şi coordonatele poziţiilor de tragere, punctele de comandă şi reperele. Când începeau trageriile, începeau şi emoţiile pentru topografi. Se ştie că prima lovitură este a topografului.

Timpul a trecut destul de repede. În 2000, a trebuit să iau o decizie majoră pentru mine. Dacă doream să rămân în armată, trebuia să îmi schimb şi priorităţile. Am pus mâna pe carte şi am dat examen de admitere la Şcoala de Aplicaţie pentru Artilerie de la Sibiu, pentru a deveni subofiţer pe filieră indirectă. Am ales să fac acest pas deoarece mi-a intrat în suflet meseria de militar.

Din 2003, am ajuns la acest diviziun care are în dotare LAROM, pe funcţia de comandant de instalaţie. LAROM-ul pe care îl comand eu, nu mai este vechiul A.P.R. pe care îl ştim cu toţii. Este o piesă de artilerie modernă şi cu o mare putere de foc diversificată. Pentru mine, a comanda o asemenea instalaţie înseamnă o mare responsabilitate. Am în subordine o echipă redusă numericeşte şi este cea mai bună. Suntem ca o familie, toate activităţile pe care le desfăşurăm sunt executate cu multă dăruire de către băieţii mei. Iar spusele mele pot fi şi probate pe viu. Când o să primim comanda foc, o să vedeţi că vorbele mele sunt adevărate".

Timpul amatorismului a trecut!

Aflat pe scaunul ochitorului, caporalul Florin GEORGESCU face o ultimă verificare a elementelor înregistrate pe aparatele de ochire. Ploaia puternică şi rece l-a udat din cap şi până în picioare. Îşi şterge cu mâna stângă apa care i se prelinge pe faţă, iar cu cea dreaptă verifică orizontalitatea bulelor între repere. Coboară de pe platformă şi verifică colimatorul care este instalat înapoia instalaţiei. Odată terminată activitatea, raportează comandantului de instalaţie că „ochirea este gata". Mă dau aproape de ochitor şi, acolo, în ploaie, reuşesc să îi smulg câteva cuvinte.

„Sunt din 2003 în această unitate. Ca să ajung ochitor a trebuit să trag tare şi nu prea a fost uşor. La artilerie, indiferent de piesă, ochitorul este omul de bază. Poate echipa de servanţi să meargă strună, dar, dacă cel de la aparatele de ochire nu înregistrează repede şi corect comanda pe aparatele de ochire, totul se duce de râpă. O miime înregistrată greşit în direcţie sau în bătaie, duce proiectilul aiurea. Iar, la noi, la LAROM, sunt patruzeci. Cu actualul sistem de observare şi corectare a focului, imediat se identifică piesa şi ochitorul care a greşit. Şi, atunci, îţi se spune că nu ştii meseria. Şi, dacă nu ştii, va trebui să pui din nou mâna pe carte. Asta, în situaţia în care îţi se mai dă o şansă. Dacă nu, te gândeşti să devii civil.

Ceea ce are LAROM-ul, din punct de vedere al aparatelor de ochire, nu suportă comparaţie cu tunul sau obuzierul. Dacă, acolo, totul se face manual, aici se face electronic, foarte rar, manual. Este o plăcere să lucrezi cu acest sistem. M-am obişnuit cu el atât de bine, de parcă toată viaţa mea am lucrat numai cu aşa ceva.

Sunt pregătit ca ochitor, dar sunt în stare, dacă e nevoie, să îl înlocuiesc şi pe comandantul de instalaţie sau pe oricare coleg din echipă. De fapt, toţi putem să facem acest lucru. Timpul amatorismului a trecut. Suntem profesionişti deja".

Mic la stat, mare la încărcat

Nu are mai mult de 1.60 înălţime. Cu casca de metal pe cap şi cu scurta pe el , caporalul Ionuţ CONSTANDACHE arată ca un pui de urs. La prima vedere, ai impresia că, văzându-l aşa mic de statură şi îndesat, ar fi un personaj cuminte în mişcări. Dar, te poţi înşela, deoarece caporalul este un adevărat argint viu. Odată cu sosirea muniţiei în poziţia de bază, deschide lada cu piese, scule şi accesorii, ia de acolo cheia pentru reglat focoasele şi, într-un timp scurt, echipează loviturile reactive cu focoase. Te uiţi la mâinile lui şi îţi vine să crezi că e un adevărat ceasornicar. Când termină de reglat focoase, urcă pe platforma instalaţiei şi trece la încărcarea muniţiei.

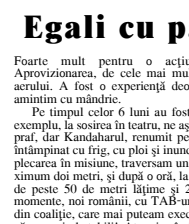

Bondocul instalaţiei a 2-a ia, pe rând, fiecare proiectil şi îl introduce în ghidaj. Nu o face singur, este ajutat şi de către ceilalţi colegi. Dar, acolo, pe platformă, el e vedeta. Şi nu e deloc uşor să încarci sub ploaie patruzeci de proiectile. După ce termină încărcarea instalaţiei, mai face o ultimă verificare, după care, coboară şi trece la o altă activitate. Pe rând, verifică modul cum este calată instalaţia. Realizarea unei stabilităţi corecte, ajută foarte mult la precizia tragerii. Şi, caporalul ştie foarte bine acest lucru. Tot ceea ce face, este întreprins cu foarte multă atenţie şi pricepere.

Când termină cu partea artileristică, trece la altă specialitate. Devine transmisionistul echipei. După cum mănuieşte staţia radio, demonstrează că ştie şi transmisiuni, nu numai artilerie. Prin staţie, primeşte o comandă pe care o trece în carnet. Când transmisia ia sfârşit, prezintă comandantului de instalaţie nota telefonică şi rămâne în aşteptarea unei noi transmisii.

Acolo, în cabina maşinii, îmi declară că „am 26 de ani şi, de loc, sunt dintr-o comună de lângă Tecuci. M-am angajat la armată în 2003. Funcţia pe care o am este şi dificilă, dar, totodată, şi pretenţioasă. Lucrul cu aceste obiecte micuţe care dau viaţă proiectilului la impact este foarte sensibil. Trebuie să umbli cu ele cu foarte multă grijă. După ce echipez loviturile cu focoase, fac verificarea acestora nu o dată, chiar de mai multe ori. Lucrăm în barem şi, dacă îmi scapă un proiectil necheipat, ce fac atunci? Rămân cu un focos în plus pe care nu îl pot justifica ulterior. Proiectilul se va duce în poligon şi nu va exploda, dându-le de lucru celor din echipa de asanare. În echipă ne ajutăm cu toţii. Mai ales atunci când trebuie să încărcăm muniţia. A trebuit să învăţ şi transmisiuni. La început, nu a fost uşor. Dar, cu ceea ce avem în dotare, se poate descurca oricine".

Dialogul ne este întrerupt de apelul care se face auzit prin staţia radio Panther. Caporalul răspunde la apel şi începe să îşi noteze în carnet comanda. Privesc peste umărul lui şi citesc „Trage bateria!"

Din nou şofer

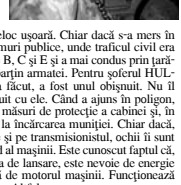

Din garnizoana de reşedinţă şi până în poligonul Cincu, a condus timp de douăsprezece ore. De pricepereа şi măiestria fruntaşului Ciprian HULŢANĂ în ale conducerii auto depind vieţile celor din echipă.

Deplasarea nu a fost deloc uşoară. Chiar dacă s-a mers în coloană, au circulat pe drumuri publice, unde traficul civil era foarte mare. Are categoriile B, C şi E şi a mai condus prin îarăcamioane mai mari care aparţin armatei. Pentru şoferul HULŢANĂ, marşul pe care l-a făcut, a fost unul obişnuit. Nu îl speria greutăţile. S-a obişnuit cu ele. Când a ajuns în poligon, a trecut la artilerie. A luat măsuri de protecţie a cabinei şi, în rol de servant trei, a ajutat la încărcarea muniţiei. Chiar dacă, pe timpul trageriі, mai face şi pe transmisionistul, ochii îi sunt tot timpul pe tabloul de bord al maşinii. Este cunoscut faptul că, pentru a funcţiona instalaţia de lansare, este nevoie de energie electrică care este generată de motorul maşinii. Funcţionează motorul, se execută tragerea. Altfel nu.

Dacă, pentru artileriştі, odată cu terminarea trageriлor, se încheie activităţile, el redevine din nou şofer. Verifică şi pregăteşte maşina pentru drumul spre casă. Pentru el, odihna va veni atunci când îşi va vedea 6x6-le în remiză, spălat şi alimentat. De abia atunci se va gândi la el şi la ai lui.

Maior Gabriel PĂTRAŞCU
patrascu.gabriel@forter.ro

Egali cu partenerii coaliţiei

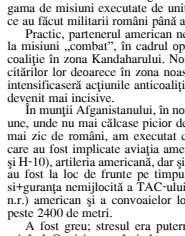

Am participat pentru a doua oară la o misiune într-un teatru de operaţii şi i s-a părut, mult mai uşoară prin prisma experienţei. Acum doi ani a fost cu Batalionul 151 Infanterie „Lupii Negri", tot în Afganistan după întoarcerea din misiune.

Maiorul Florin AGAVRILOAIE, locţiitorul comandantului Batalionului 300 Infanterie „Sfântul Andrei" ne prezintă modul în care a văzut el, ultima misiune.

„Mai uşoară, la prima vedere, pentru că, de fapt, misiunea s-a dovedit mult mai grea decât prima. Asta, deoarece gama de misiuni executate de unitate a fost diferită faţă de ce au făcut militarii români până atunci.

Practic, partenerul american ne-a solicitat să participăm la misiuni „combat", în cadrul operaţiunilor desfăşurate de coaliţie în zona Kandaharului. Noi am răspuns pozitiv solicitărilor lor deoarece în zona noastră de responsabilitate se intensificaseră acţiunile anticoaliţie şi, normal, misiunile au devenit mai incisive.

În munţii Afganistanului, în nordul zonei noastre de acţiune, unde nu mai călcase picior de militar al coaliţiei, ce să mai zic de români, am executat câteva misiuni dificile, în care au fost implicate aviaţia americană (bombardierele B1 şi H-10), artileria americană, dar şi TAB-urile româneşti. Ele au fost la loc de frunte pe timpul operaţiunilor. Am făcut si+guranţa nemijlocită a TAC-ului (punctului de comandă - n.r.) american şi a convoaielor logistice la o altitudine de peste 2400 de metri.

A fost greu; stresul era puternic; inamicul putea ataca oricând. O misiune se întindea pe o perioadă de 3, la 15 zile. Foarte mult pentru o acţiune în locuri izolate. Aprovizionarea, de cele mai multe ori, se făcea pe calea aerului. A fost o experienţă deosebită de care, acum, ne amintim cu mândrie.

Pe timpul celor 6 luni au fost şi momente delicate. De exemplu, la sosirea în teatru, ne aşteptam să găsim căldură şi praf, dar Kandaharul, renumit pentru clima deşertică, ne-a întâmpinat cu frig, cu ploi şi inundaţii. Da! Nu vă miraţi! La plecarea în misiune, traversam un pârâiaş, de un metru, maximum doi metri, şi după o oră, la întoarcere, găseam un râu de peste 50 de metri lăţime şi 2-3 m adâncime. În acele momente, noi românii, cu TAB-urile noastre, eram singurii, din coaliţie, care mai puteam executa misiuni. Să nu credeţi că eram îmbatabili! Atunci, când, nu permiteau condiţiile existente, modificam traseul de patrulare. Însă, apăreau alte probleme. Schimbându-se relieful, de la oră la oră, ne ajutam de G.P.S., dar şi acesta are limite. Au fost momente în care nu ştiam când să facem stânga sau dreapta. Ştiam foarte bine, de existenţa câmpurilor de mine, care erau din belşug, la tot pasul. Doar pregătirile intense şi experienţa colegilor ne-au ajutat să trecem peste toate momentele dificile.

În 6 luni, orice luptător, oricât de tare ar fi, se mai lasă cuprins de nostalgie, iar familia cea mai apropiată era colectivul subunităţii sau cel al unităţii. Tot ce se întâmpla, zi de zi, de dimineaţă până seara, se desfăşura în cadrul aceluiaşi colectiv şi ne ştiau, cu voie sau fără voie, toate ofurile, toate gândurile... Ne protejam reciproc, de cele mai multe ori, instinctiv. Asta ne-a unit foarte mult. Devenisem fraţi şi discutam între noi aproape totul, fără grija faptului că am fi pierdut în faţa colegilor ceva, cum se întâmplă de obicei. Am trecut împreună şi bune şi rele. Bucuria era foarte mare atunci când se năşteau copiii colegilor, în ţară, acasă. Ea exista, e clar, dar parcă, totuşi, nu era ca şi când fericitul tată ar fi fost acasă. Dorul era prezent peste tot. Dar ne bucuram, cu toţii pentru bucuria celui în cauză. Bucuria lui era şi a noastră. Parcă, în ţară, nu e aşa.

Când sublocotenentul (post mortem) Narcis Şonei şi-a pierdut viaţa, cu toţii, am fost trişti. Pierdusem un coleg, dar şi un frate. Pierderea a fost a tuturor.

Nu au existat probleme de natură psihică, chiar dacă au fost mai multe atacuri împotriva noastră. Aşa cum se spune „tot ce nu te doboară, te întăreşte". Apoi, am executat misiuni mult mai grele. Pentru a depăşi momentul, oamenii şi-au dorit să iasă la misiune.

În relaţia cu partenerul american, pot spune că am fost egalii lor, din toate punctele de vedere. Permanent ne-au tratat aşa. Ne-au implicat şi pe noi de fiecare dată, de la planificarea operaţiilor, până la analiza post acţiune. Ne-au susţinut din punct de vedere logistic, dar, întotdeauna, am lucrat cot la cot.

Când ne-am mutat tabăra, din corturi, în bараci, s-a văzut iar, policalificarea românului care este şi tâmplar şi sudor etc. Am făcut o bijuterie de tabără, iar, după ce am construit şi biserica nouă, deosebită, baza românească a devenit un punct de atracţie turistică pentru membri coaliţiei.

Cea mai grea perioadă a fost cea de sfârşit a misiunii şi, bineînţeles, întoarcerea în ţară. Acasă ritmul este altul. Este diferit. Acolo executam numai misiuni de luptă, logistica şi celelalte probleme ni le rezolvau alţii, aici gama de probleme zilnice este foarte largă, de la reparat pavilioanele, până la asigurarea pieselor de schimb. Cu cât avem aici, trebuie să facem ca unitatea să meargă. Dar, pentru că rezolvăm atâtea în ţară, dincolo ne descurcăm mult mai uşor. S-a dovedit că românul este capabil să facă, din orice, ceva bun. Au fost multe situaţiile în care, ingeniozitatea de care au dat dovadă, i-a ajutat pe partenerii americani, dar i-a lăsat şi cu gura căscată, chiar dacă, se ştie foarte bine, au o logistică impresionantă. S-a dovedit că experienţa şi practica de acasă, s-a aplicat cu succes în teatrul de operaţii.

A consemnat
locotenent-colonel Ion PAPALEŢ
papalet.ion@forter.ro

Arma antiblindate AT4

Forţele Terestre Franceze au început înlocuirea progresivă a armei antitanc LRAC de calibru 89 mm, cu AT4 de calibru 84 mm. Aceasta va echipa secţiile de luptă de infanterie, fiind o armă complementară celei antitanc cu bătaie scurtă ERYX.

AT4 se foloseşte pentru lupta împotriva tancurilor cu blindaj reactiv, a vehiculelor pe roţi uşor blindate şi distrugerea lucrărilor de fortificaţie, de la mică distanţă, fiind concepută şi preîncărcată pentru o singură lovitură. Absenţa efectului de recul la plecarea loviturii permite o tragere fără dificultăţi, de pe umăr. Gazul de propulsie este absorbit de către o contra-masă lichidă, permiţând astfel şi tragerile în spaţii închise, cu condiţia ca acestea să îndeplinească un minimum de cerinţe privind dimensiunile şi volumul.

Tubul de lansare conţine o rachetă de 84 mm, stabilizată pe traiectorie cu ajutorul unui ampenaj, încărcătura de luptă fiind de tip cumulativ. Distanţa de armare a sistemului de rachetă este de 25 m.

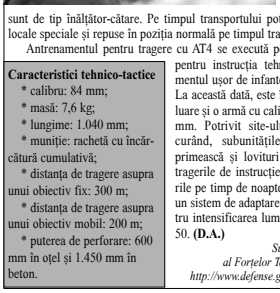

Aparatele de ochire sunt de tip înălţător-cătare. Pe timpul transportului pot fi rabatate în locale speciale şi repuse în poziţia normală pe timpul tragerii.

Antrenamentul pentru tragere cu AT4 se execută pe un simulator pentru instrucţia tehnică cu armamentul uşor de infanterie (SITTAL). La această dată, este în curs de evaluare şi o armă cu calibru redus, de 9 mm. Potrivit site-ului francez, în curând, subunităţile urmează să primească şi lovituri inerte, pentru tragerile de instrucţie. Pentru tragerile pe timp de noapte este în studiu un sistem de adaptare al lunetei pentru intensificarea luminii, de tip OB 50. **(D.A.)**

Caracteristici tehnico-tactice

* calibru: 84 mm;
* masă: 7,6 kg;
* lungime: 1.040 mm;
* muniţie: rachetă cu încărcătură cumulativă;
* distanţa de tragere asupra unui obiectiv fix: 300 m;
* distanţa de tragere asupra unui obiectiv mobil: 200 m;
* puterea de perforare: 600 mm în oţel şi 1.450 mm în beton.

Sursa: site-ul Web al Forţelor Terestre Franceze http://www.defense.gouv.fr/sites/terre

EUROCOPTER - TIGER

Reuşita în domeniul militar pentru EUROCOPTER - cel mai important producător mondial de elicoptere şi divizie a grupului European Aeronautic, Defence & Space (EADS) - se numeşte TIGER. Este un elicopter de luptă, puternic şi polivalent realizat prin eforturile comune ale specialiştilor francezi şi germani. Discuţiile iniţiale pentru realizarea acestui tip de elicopter s-au purtat în anul 1984, decizia finală fiind adoptată la sfârşitul anului 1989.

De la început s-a dorit ca acest elicopter să fie unul multirol, iar echiparea lui cu sisteme de armament să fie una adaptată principiilor deducere a unui război modern purtat în orice spaţiu - de la deşert la gheţurile arctice - ziua şi noaptea. Primele zboruri ale unor prototipuri (P.T.-1) s-au făcut în aprilie 1991 şi au culminat cu zborul prototipului PT-5, pe 21 februarie 1996, şi lansarea de la bordul acestuia a unei rachete antitanc. Contractul de investiţie a fost semnat la 20 iulie 1997 la Marignane şi Donau Worth. În acest interval de timp au fost făcute verificări ale funcţionării şi integrării aparaturii de bord, redesenări ale fuselajului şi încercări în zbor, verificări ale adaptării în condiţii extreme - 30 grade C prototipul P.T.4.

Baza de dezvoltare ulterioară a elicopterului TIGER a constituit-o varianta P.T.-4 echipat cu rachete de tip MISTRAL, containere cu rachete nedirijate şi un tun de bord. Această variantă a corespuns cerinţelor formulate de specialiştii militari francezi şi anume - sprijin şi însoţire a trupelor terestre şi este cunoscută sub titulatura TIGER HAP. Varianta P.T.-5 - multirol a corespuns cerinţelor specialiştilor militari germani, este echipată cu rachete STINGER şi poartă titulatura TIGER UHT/HAC.

În ansamblul său, elicopterul de luptă TIGER poartă amprenta unei construcţii moderne-modulară. Fuselajul este realizat din materiale compozite acoperite cu vopseluri speciale. Prin forma specială şi sistemul eficient de diminuare a gazelor arse, elicopterul TIGER are o amprentă redusă pe ecranul radar. Dispunerea echipajului este în tandem (pilot şi trăgător), iar prin sistemele de detecţie şi de comandă a focului, poate identifica şi combate mai multe ţinte simultan. Casca pilotului este dotată cu senzori care afişează pe vizor date şi informaţii din câmpul tactic. Execută un foc precis şi degajează zona rapid adoptând regula „trage şi fugi".

TIGER este uşor manevrabil şi poate executa elemente de acrobaţie aeriană - looping, rostogoliri, răsturnare staţionară. TIGER HAP este un elicopter polivalent, destinat sprijinului aerian al trupelor terestre. Desfăşoară acţiuni pe timp de zi şi de noapte şi poate acţiona în teren contaminat NBC. Este echipat cu un tun de bord de 30 mm, iar pe cele două grinzi de acroşare pot fi montate containere cu rachete (2x22 rachete) nedirijate, cal.68 mm sau rachete de tip MISTRAL. Pentru controlul focului, utilizează echipamente TV şi în infraroşu, iar pentru protecţia echipajului şi a elicopterului dispune de sisteme de avertizare radar/laser. Parametrii definitorii care au făcut posibilă alegerea acestui tip de elicopter sunt: - costurile de exploatare reduse; - eficienţa maximă a armamentului de bord şi sistemelor de control al focului; -detectare redusă a aparatului, atât pe vizual, cât şi pe radar.

Pentru performanţele sale şi manevrabilitatea sa de excepţie, acest tip de elicopter polivalent a fost comandat de Franţa, Germania, Spania şi Australia.

Lungime – 14,8 m (15 m inclusiv tubul de bord pentru varianta HAP)

Înălţime – 3,83 m (5,20m varianta UHT)

Anvergura – (fuselaj şi grinzi de acroşare)4,52m

Greutatea max. - 5.925 kg; încărcătură max.-1.800 kg/1650 kg varianta UHT.

Propulsia – două motoare MTR 390. Puterea motoarelor: la decolare - 958 KW în regim continuu - 873 KW.

Viteza max.- 280km/h(260km/h varianta UHT).

Viteza de croaziră – 230km/h(220km/h UHT).

Raza de acţiune – 725km(670km/HAC).

Ridicare pe verticală – 5,3m/s.

Viteză ascensională - 10,7m/s.

Performanţele tehnice şi tactice îl desemnează ca rival al elicopterelor americane AH-64 Apache, AH-1W Super Cobra, RAH-66 Comanche şi al elicopterului produs de Rusia Mi-28.

TIGER UHT este înzestrat cu mitralieră de 12,7 mm, rachete STINGER, rachete nedirijate cal.68 mm dispuse în containere accesate lateral.

Maior Emanuel BÂRBULESCU

Din culisele invaziei Irakului

Războiul surd dintre administraţia americană şi CIA

Afacerea Valerie Plame - agentul CIA care a fost deconspirat presei de către membri administraţiei americane - este doar vârful icebergului în războiul pe care vice-preşedintele Dick Cheney îl duce, de mai mulţi ani, cu Agenţia de informaţii. Sau, cel puţin, este concluzia la care a ajuns cotidianul "Le monde" în ediţia electronică de vineri, 29 octombrie.

Potrivit cotidianului citat, până în martie 2003, această luptă surdă viza constrângerea CIA de a "umfla" amploarea programelor de înarmare a lui Saddam cu arme de distrugere în masă, cu scopul de a justifica o invazie în Irak. Acum, Agenţia poartă responsabilitatea erorilor, întrucât, după cum se cunoaşte, în Irak nu au fost găsite astfel de arme. Lewis Libby, şeful de cabinet al vice-preşedintelui consideră că, potrivit cotidianului amintit, atacurile fostului ambasador Joseph Wilson (soţul lui Valerie Plame) poartă marca CIA. Acesta denunţa, la 6 iulie 2003, în "New York Times", utilizarea de către guvern a unor informaţii false în privinţa cumpărării de uraniu de către Irak, din Niger.

Agenţia a încercat să se protejeze şi, de asemenea, să se răzbune, remarcă "Le monde". Faptul că Valerie Plame ar fi agent CIA şi că ea ar fi sugerat, în 2002, ca soţul său să fie trimis în Niger pentru a verifica informaţiile, era o dovadă concludentă în ochii lui Lewis Libby. Potrivit declaraţiilor din faţa juraţilor- care trebuiau să se pronunţe în această afacere - ale lui Judith Miller, ziaristă la "New York Times", Lewis Libby era pornit împotriva CIA, deoarece lui i se impută erorile în privinţa armelor de nimicire în masă irakiene şi declaraţiile eronate ale preşedintelui Bush.

Dick Cheney este un vechi adversar al CIA. Secretar al apărării în administraţia lui Bush senior şi vice-preşedinte din 2001, el nu a încetat să critice eşecurile şi bâlbâielile agenţiei. Criticile sale au început la sfârşitul anilor '80, când CIA s-a dovedit incapabilă să prevadă dispariţia URSS (sfârşitul lui '91). În momentul în care Saddam Hussein a invadat Kuweitul, în august 1990, Chenney, pe atunci ministru al apărării, a constatat cu stupefacţie cât de "subţiri" sunt informaţiile pe care SUA le deţineau în privinţa înzestrării Irakului cu armament. Lewis Libby, care lucra deja cu el, a primit la acea dată misiunea de a evalua capacităţile biologice ale armatei irakiene.

Imediat după învestirea lui G. W. Bush, în 2001, Chenney a făcut imediat din vicepreziденţă un punct forte în materie de informaţii, un fel de Consiliu Naţional de Securitate, paralel. Chenney nu primea doar rapoartele cotidiene ale CIA, ci asista la aprope toate reuniunile în materie de securitate naţională la care participa preşedintele.

Pe timpul pregătirii invaziei din Irak, precizează "Le monde", Dick Chenney s-ar fi dus de mai multe ori la cartierul general al CIA din Langley (Virginia). Nici un vice-preşedinte nu mai făcuse aşa ceva înainte. El punea mereu experţilor aceleaşi întrebări în privinţa armelor de distrugere în masă şi a legăturilor dintre Saddam Hussein şi al-Qaeda sperând, atunci când răspunsurile nu îi conveneau, să obţină altele. "Nu există nici o îndoială asupra faptului că Saddam are acum arme de distrugere în masă pe care să le folosească împotriva prietenilor noştri, împotriva aliaţiilor noştri, împotriva noastră", declara Chenney, în august 2002, veteranilor de război din Coreea.

Cotidianul francez opineazâ că, în lupta sa împotriva CIA, vice-preşedintele ar fi avut aliaţi puternici, precum Donald Rumsfeld, secretarul apărării, şi adjunctul său din acea perioadă, Paul Wolfowitz, doi vechi adversari ai agenţiei. Paul Wolfowitz aparţinea faimoasei "echipe B" creată în anii '70 de către Georges Bush senior, când conducea CIA pentru supravegherea activităţii asupra URSS de către experţii consideraţi "prea moi". Rapoartele alarmiste ale "echipei B" au fost la originea programului de înarmare şi a "Războiului stelelor" început sub Ronald Reagan.

Donald Rumsfeld conducea în 1998 o comisie a Congresului asupra "statelor care pun probleme". Aceasta a concluzionat că CIA era incapabilă să obţină informaţii asupra acestor noi ameninţări. După 11 septembrie 2001, Pentagonul şi-a creat Biroul de Planuri Speciale (Office of Special Plans). Această oficină, pusă sub autoritatea directă a lui Wolfowitz şi condusă de către subsecretarul apărării, Douglas Feith, trebuia să analizeze materialul furnizat de către CIA şi de către informaţiile militare şi să prezinte propriile concluzii la Casa Albă. Lucrările s-au bazat pe mărturiile apropiaţilor Congresului Naţional Irakian şi ale prezentului acestuia, Ahmed Chalabi, plecaţi în exil. În acest fel, Biroul a supraevaluat ameninţarea irakiană cu arme de distrugere în masă. După invazie, a fost închis.

Începând cu vara lui 2003, când soldaţii americani din Irak nu au găsit nici cea mai mică dovadă a unor programe recente de dezvoltare a armelor de distrugere în masă, administraţia a început să se teamă. CIA a început să dezvăluie presiunile care s-au făcut asupra sa. Atacurile lui Joseph Wilson erau doar începutul. Trebuia, aşadar, cu orice preţ, să fie discreditat şi, astfel, să se descurajeze alte denunţuri.

Traducere şi adaptare
Locotenent-colonel Dragoş ANGHELACHE
anghelache.dragos@forter.ro

CUM DEVII SOLDAT PROFESIONIST ÎN ARMATA STATELOR UNITE?

(urmare din nr. trecut)

La serviciu şi în timpul liber

Ziua de lucru a unui soldat nu poate fi încadrată în rutină. Antrenamentul diferă de la o zi la alta, iar, după terminarea orelor de muncă, ci au o mulţime de alte lucruri interesante de făcut. S-ar putea să vă surprindă, dacă analizaţi mai atent, cât de variată poate fi viaţa unui soldat!

Antrenament continuu

Tinerii americani sunt încurajaţi permanent să se înroleze. Echipamentul pentru pregătire şi de instrucţie, oamenii cu care ieşi contact pe parcursul carierei militare, te ajută să devii mai bun, mai capabil, mai potrivit pentru locul de muncă pe care îl-ai ales. Barăcile în care eşti cazat, facilităţile de servire a meselor, centrele de fitness şi cluburile de recreaţie, toate fac parte din coordonatele postului ocupat. Atât timp cât eşti în serviciul militar, trăieşti la un anumit nivel, nivel impus de ierarhia de valori la care ai aderat.

VIITORUL

Indiferent dacă poţi să-ţi vizualizezi viitorul la un moment dat sau nu, faptul că ai acumulat o experienţă făcând parte din rândurile armatei, ai căpătat cu siguranţă putere fizică şi mentală, îndemânare, deprindere, capacităţi de conducere, calităţi care te vor ajuta oricum în carieră, fie că rămâi în continuare să-ţi serveşti ţara, fie că preferi o slujbă în cadrul societăţii civile. Dacă alegi prima variantă, există tot felul de oportunităţi care îţi vor oferi şansa înaintării în grad, şi odată ca aceasta, revenindu-ţi o mai mare responsabilitate.

Daca adopţi cea de-a doua soluţie, experienţa din Armată îţi va folosi ca fundament pentru o carieră civilă în domeniul tehnologiei computerelor, comunicaţiilor şi aplicabilităţii legilor.

Cristina FRATU

PAŞI SPRE VIITOR

Interviu cu domnul maior Marian BAIE, comandantul Batalionului 284 Tancuri "Cuza Vodă"

Batalionul 284 Tancuri, din Galaţi, abia întors din Poligonul Cincu, de la „cel mai mare exerciţiu cu trageri de luptă din ultimii cinci ani", DEMEX-05, a asigurat organizarea de către Corpul 1 Armată Teritorial a examenului pentru acordarea specialităţii de clasă – arma tancuri.

Atunci am aflat mai multe amănunte legate de activitatea acestei unităţi şi l-am întrebat despre ele, pentru dumneavoastră, pe comandantul unităţii.

- De când unitatea se numeşte şi „Cuza Vodă"?

- Pe la începutul lunii octombrie am primit un document prin care ni se aducea la cunoştinţă că ne vom numi Batalionul 284 Tancuri „Cuza Vodă". Un lucru îmbucurător pentru că, se preiau şi tradiţiile Batalionului 267 Tancuri „Cuza Vodă", în curtea căruia fiinţăm astăzi. Mă mândresc că am avut ideea de a solicita acest lucru şi mă bucur că s-a aprobat.

- Ce ne puteţi spune despre modernizarea tancurilor din dotare?

- De curând, ni s-a comunicat că se continuă programul de modernizare a tancului românesc. Până în 2007 se vor moderniza tancurile TR-580 şi vor intra în dotarea unităţii. Astfel, tot batalionul va fi dotat cu tancuri TR-85 M1.

- Cum vă descurcaţi cu o cazarmă aşa de mare?

- Este destul de greu. În primul rând, din cauza posibilităţilor limitate de asigurare a pazei. Dacă s-ar încheia demersurile de predare a unei părţi din cazarmă, începute mai demult, cred că ne-am descurca mult mai uşor. Apoi, este greu şi de întreţinut o asemenea cazarmă: spaţiile verzi sunt foarte întinse, clădirile sunt multe şi unele chiar foarte vechi şi trebuie reparate pentru că, altfel, se dărâmă.

În acest an, cu fondurile alocate, am reuşit să refacem hidroizolaţia blocului în care se află comandamentul şi să-l zugrăvim. Apoi, am reparat şi acoperişul popotei. Ne-am mai propus să modernizăm şi să utilăm, cu strictul necesar, corpul de pază. Mai avem probleme mari şi la infirmerie. Dar, fondurile pentru anul acesta s-au epuizat.

- Cum a debutat exerciţiul DEMEX-05?

- DEMEX-05 a fost ceva nou pentru toţi militarii batalionului. Am ieşit, în teren, cu 75% din efective şi tehnică. A fost o noutate şi pentru că am organizat noi deplasarea, planificarea transporturilor şi organizarea taberei.

A fost dificil pentru că nu aveam asigurate toate cele necesare şi a trebuit ca o parte să le primim de la alte unităţi. Astfel, Batalionul 300 Infanterie ne-a ajutat, foarte mult, cu materiale de cazarmare, Batalionul 331 Tancuri, din Bacău şi Şcoala de Aplicaţie din Piteşti ne-au ajutat cu mijloace de ancorare pentru blindate. Am economisit, în acest mod, aproape şaizeci de milioane de lei. Le mulţumesc tuturor pentru ajutorul acordat.

Deplasarea s-a făcut cu trei trenuri militare, cu alte trei în circulaţie şi cu două coloane de camioane. S-a trecut dintr-o zonă de operaţii, în alta, s-au traversat munţii, toate acestea, în condiţiile în care s-a făcut tot ce era posibil omenеşte pentru punerea la punct a camioanelor. Pe drum n-au fost probleme deosebite, doar defecţiuni mărunte, legate de alimentare, de supraîncălzirea motoarelor.

Faptul că ne-am deplasat, atât la ducere, cât şi la întoarcere, pe mai multe tipuri de coloane şi nu am avut nici un fel de incident, denotă că toţi oamenii mei au înţeles importanţa acestei misiuni şi au făcut eforturi majore pentru îndeplinirea ei.

- Care a fost misiunea Batalionului 284 Tancuri pe timpul exerciţiului?

- În Cincu, Batalionul 284 Tancuri „Cuza Vodă" a avut un rol extraordinar. A fost unitatea care a făcut cele mai multe manevre, atât la cele două antrenamente, cât şi la exerciţiul propriu-zis. Important este de menţionat că, de fiecare dată, a făcut o cu totul altă manevră, din cauza terenului moale şi a condiţiilor meteo. Astăzi exersam ceva, iar mâine executam cu totul altceva.

În ziua exerciţiului am executat, pentru că altfel nu se putea, o manevră pentru care nu am făcut nici măcar recunoaşteri. Însă, batalionul şi-a îndeplinit cu succes misiunea.

Având de făcut atâtea manevre, în acele condiţii climaterice, deosebite, am avut şi viaţa cea mai grea. Au fost perioade întregi în care s-a dormit câte 2-3 ore pe noapte sau, poate, deloc. Apăreau tot felul de probleme, de la extragerea din noroi a diferitelor categorii de tehnică, împotmolite, până la amenajarea genistică a trecerilor obligate din fâşia de acţiune a batalionului. Toate aceste activităţi se terminau, de obicei, în jur de 1-2 noaptea, iar, până ajungeam la corturi, să ne odihnim, se făcea 4 dimineaţa. A doua zi, după câteva ore de somn, o luam de la capăt. A post o lună cu efort prelungit şi susţinut.

- Dacă ar fi nevoie să repetaţi toate activităţile, aţi mai face faţă?

- Având experienţă, ne-am descurca mult mai bine. Acum ştim ce e de făcut, iar problemele întâlnite au devenit lecţii învăţate pentru activităţile viitoare.

Marea majoritate a acţiunilor planificate de statul major s-a realizat şi atunci, dar au fost şi cazuri în care nu au corespuns realităţii din teren. Atunci, am analizat, imediat, cauzele şi condiţiile existente şi am trecut cu bine mai departe. Sperăm, însă, că, pe viitor, acestea nu vor mai apărea. Ne pregătim şi ne perfecţionăm permanent, fiecare pe funcţiile pe care le ocupăm şi, cu fiecare experienţă acumulată, mai facem un pas spre viitor.

- Cum v-aţi descurcat cu acest examen de acordare sau confirmare a specialităţii de clasă?

- Am executat ceea ce trebuia, ceea ce ni s-a ordonat şi ceea ce am considerat noi că era necesar pentru buna desfăşurare a acestei activităţi. Totodată, am acordat şi noi clasa a 3-a celor pe care îi puteam breveta noi. S-au făcut eforturi, atât cu cazarea celor veniţi din ţară, cât şi cu organizarea în teren. Vremea nu a ţinut nici acum cu noi.

Galaţi - Batalionul 300 Infanterie "Sfântul Andrei"

Încrederea în omul de lângă tine

În documentarea din garnizoana Galaţi, din luna precedentă, am trecut şi prin cazarma Batalionului 300 Infanterie, batalion care s-a întors, în vară, din Afganistan. Am stat doar câteva ore, dar am simţit că acei oameni înţeleg şi apreciază eforturile ziariştilor de la „Curierul armatei" şi că au fost foarte bucuroşi pentru scurta vizită făcută.

Batalionul 300 Infanterie „Sfântul Andrei" a executat o misiune de impunere a păcii, în teatrul de operaţii din Afganistan, în perioada ianuarie-iulie 2005, afirmă comandantul acestei unităţi, locotenent-colonelul Adrian SOCI.

Misiunea a fost precedată de o perioadă de pregătire de 3 luni, aici, în Galaţi şi la Soveja, în tabără. Principalele teme de pregătire au avut ca obiectiv însuşirea procedurilor de operare standard, pe care le-am obţinut de la detaşamentele care au fost în misiune înaintea noastră. Procedurile s-au exersat, separat, pentru fiecare misiune executată, apoi, în teatrul de operaţii.

Perioada de pregătire a fost completată cu un exerciţiu de instruire prin simulare, organizat pentru prima dată de componenta mobilă a Centrului de Instruire prin Simulare, care s-a deplasat de la Bucureşti, la Galaţi cu toată tehnica de simulare.

Exerciţiul a contat foarte mult în desăvârşirea instruirii personalului, în principal, a comandanţilor de plutoane şi de grupe, dar şi a statului major ca echipă de lucru.

Tragerile cu toate categoriile de armament au fost, de asemenea, o etapă importantă în acest program de pregătire. Specifice unităţii, au fost cele două săptămâni de tabără, de aici, de lângă cazarmă.

Ne-am pregătit, depunând efort la capacitatea maximă, în aşa fel încât, la sosirea în teatru, să reuşim să facem faţă, atât condiţiilor tactice, cât şi celor climaterice, care sunt destul de importante în derularea misiunilor. Şi, am reuşit, zic eu.

Afluirea în teatru s-a încheiat pe 17 ianuarie, când s-a făcut transferul de autoritate, de către Corpul 2 Operaţional Întrunit, către Comandamentul Forţelor de Coalie din acea zonă a Afganistanului.

Înainte de transfer, timp de 10 zile, am executat misiuni împreună cu batalionul pe care l-am înlocuit sub conducerea lor. Ulterior, am preluat comanda, dar forţele erau mixte (de la cele două batalioane), iar în ultimele zile au acţionat numai forţele Batalionului 300 Infanterie, dar sub supravegherea colegilor pe care i-am înlocuit.

Am executat, timp de 6 luni, tot genul de misiuni. Am reuşit să păstrăm, dar şi să facem simţită prezenţa românească în zona de Operaţii de Sud a Afganistanului. Am încercat o depăşire a standardelor şi, cred că, am reuşit. Dovadă sunt calificativele şi aprecierile primite de la americani, cei sub comanda cărora am luptat.

Un moment deosebit de important a fost schimbarea locaţiei taberei româneşti. De fapt, am construit o nouă tabără, cu o nouă zonă de mentenanţă, cu o nouă zonă de parcare a tehnicii, cu un nou punct de comandă, organizat după standardele NATO. Toate lucrările, tot ce noi am realizat acolo, au fost apreciate de către toţi membri coaliţiei – americani, englezi, olandezi, francezi, canadieni.

Permanent, ne-am preocupat de menţinerea treză a atenţiei şi de pregătirea misiunilor, cu profesionalism, ca să arătăm celorlalţi că suntem o armată capabilă să îndeplinim, indiferent de pericolele ce pot apărea la tot pasul, orice tip de misiuni în teatrul de operaţii. Eu zic că am devenit profesionişti în adevăratul sens al cuvântului, chiar dacă, pe întreaga perioadă, trăirile intense, pe care le-am avut, ne-au măcinat. Liniştea nu ţi-o poţi găsi, decât atunci când îţi vezi toţi oamenii repatriaţi. Până atunci, însă, există, permanent, o nelinişte care te macină zi de zi, iar odihna nu mai este odihnă, somnul nu mai este somn. Grija e la tot pasul.

Aceste trăiri au îmbrăcat toată gama de manifestări, începând de la curaj şi entuziasm, în prima perioadă, până la, poate, un soi de exuberanţă, în partea de sfârşit a misiunii. Cel mai important, cel puţin pentru mine, a fost menţinerea unui tonus bun pe toată perioada misiunii.

Ceea ce contează foarte mult în teatrul de operaţii este încrederea în omul de lângă tine. Sunt situaţii des schimbătoare, chiar la limita acceptabilului şi, dacă nu ai încredere în cel de lângă tine, poţi să ai un eşec. Urmările pot fi foarte grave. Din acest punct de vedere, am reuşit să ne cunoaştem foarte bine, zic eu, şi, pe acest fundament al încrederii reciproce, am construit şi ne-am format un colectiv închegat, care simte atunci când răspunderea apasă, un colectiv care poate să planifice, să conducă şi să desfăşoare, sub stres, acţiuni de luptă.

Am devenit mai maturi, oamenii au căpătat experienţă şi au acum un alt mod în a analiza anumite situaţii şi privim mult mai realist o misiune în teatrul de operaţii.

Se pot spune şi scrie foarte multe despre teatrul de operaţii şi despre ceea ce se întâmplă acolo, eu, însă, spun că suntem mândri că am fost în Afganistan, că ne-am întors foarte bine pregătiţi şi că am făcut treabă bună acolo. Satisfacţiile sunt foarte mari. Nu numai cele profesionale, care sunt cele mai multe, dar şi cele personale, cele cu privire la capacitatea şi probitatea ta, ca om. Un militar întors dintr-o misiune externă câştigă foarte multe repere faţă de care îşi construieşte cariera militară.

Pagină realizată de
Locotenent-colonel Ion PAPALEŢ
papalet.ion@forter.ro

SIMEX 2005

ULTIMUL ANTRENAMENT, ÎNAINTEA PLECĂRII

Începând cu a doua decadă a lunii decembrie 2005, Batalionul 341 Infanterie, de la Topraisar, comandat de către locotenent-colonel dr. Vasile VREME, va participa pe parcursul a șase luni de zile la misiunea ENDURING FREEDOM VIII, ce se va executa în Afganistan.

În vederea acomodării cu viitorul teatru de operații, unde vor acționa militarii din batalion (Rechinii Albi – White Sharks), au participat, în perioada 7-11 noiembrie, la SIMEX 2005.

Obiectivul exercițiului a constat în pregătirea Batalionului 341 Infanterie pentru misiune prin desfășurarea unui exercițiu de instruire prin simulare.

Obiectivele de instruire au avut ca scop pregătirea statului major al batalionului în ceea ce privește planificarea și conducerea acțiunilor specifice în aria de operații, dezvoltarea capacității de aplicare a procedurilor standard de operare a batalionului, instruirea comandanților de companie și pluton în organizarea și conducerea acțiunilor în aria de operații.

Cerințele misiunii au vizat următoarele: planificarea operației, realizarea dispozitivului în aria de operații, pregătirea de informare a câmpului de luptă, conducerea acțiunilor în aria de operații, cooperarea, coordonarea și sincronizarea cu celelalte forțe din aria de operații.

Situat în localul Universității Naționale de Apărare „Carol I", Centrul de Simulare prin Instruire al Statului Major General le-a pregătit Rechinilor Albi o săptămână bogată în activități. Prima zi a debutat cu prezentarea metodologiei de abordare și elaborare a unui ordin de luptă și cu însușirea regulilor de angajare. A doua zi batalionul a primit misiunea. Urmând ca pe parcursul zilelor 3 și 4 să se desfășoare simularea, în a cincea zi, efectuându-se analiza post acțiune a întregului exercițiu.

Subiectivismul, anulat din start

Miercuri, 9 noiembrie, la o oră destul de matinală, îmbarcat într-un autobuz ce aparține celor de la Topraisar, ne punem în mișcare către locul de desfășurare al exercițiului. Am în dreapta pe căpitanul inginer Costel Marcu STOICA, care, zâmbitor, îmi spune că va fi cel mai tare „battle captain", din acea zi. Îl privesc și mă abțin să îl întreb ce vrea să spună. Aveam să aflu mai târziu.

Coborâm din autobuz și ne deplasăm către Centrul de Simulare prin instruire, unde îl întâlnesc pe colonelul Mihăiță BĂLEANU, șeful Secție 1 Simulare, care mă informează asupra activităților ce se vor desfășura. „Centrul s-a deschis oficial pe data de 17 iunie 2002, iar pe 9 septembrie 2002 s-a desfășurat primul exercițiu. Aici punem în practică trei simulări, virtuală, constructivă și reală. Simularea virtuală se adresează în direct, grupelor și plutoanelor, iar cea constructivă comandanților de companie și batalion, implicit statului major al acestuia. Simularea reală este cea din teren, unde se participă cu tehnică și armament.

Concentrarea efortului este axată pe comandanții de companii, statul major al batalionului și pe comandantul acestuia. Acest exercițiu se va desfășura în zona în care unitatea va fi dislocată. Se bazează pe misiunile executate de unitățile care au fost în teatru de operații. Sunt create incidente prin simulare la care militarii batalionului trebuie să răspundă. O echipă de controlori-observatori va monitoriza permanent activitatea desfășurată de către participanți. La sfârșitul zilei, când se va desfășura analiza post acțiune, pe baza unei fișe de observație, vor informa, atât conducerea exercițiului, cât și pe cea a batalionului asupra modului cum au rezolvat incidentele. Echipa de observatori-controlori, este formată numai din ofițerii care au participat la misiunea Enduring Freedom. Militari sunt obișnuiți cu respectivul teatru de operații și cunosc foarte bine modul privind aplicarea procedurilor standard de operare. Deci, orice urmă de subiectivism este anulată din start".

Coeziunea, bat-o vina

În centrul operațional tactic există o activitate febrilă, ofițerii și subofițerii sunt conectați la momentul exercițiului. Se simte dorința recuperării momentelor din zilele anterioare, când activitatea a scărțâit rău, iar echipa de observatori nu i-a iertat în privința activităților desfășurate. Pe mulți dintre ei îi cunosc de ani buni și nu îmi este greu să observ că le lipsește ceva - coeziunea. Chiar dacă, fiecare compartiment lucrează cu motoarele turate la maximum, aspectul enunțat anterior e vizibil. Era bine ca atunci când s-au deplasat la București și trecând pe lângă Medgidia să fi luat un sac cu ciment, ca să realizeze legătura dintre ei. Timpul nu e trecut. Poate, chiar greutățile pe care le vor întâmpina la acest exercițiu îi va face să devină o adevărată echipă.

Căpitanul STOICA, în rolul ofițerului de serviciu pe centru, primește incidentele pe care le consemnează în registru și îi informează pe colegii săi. O face cu promptitudine și eficiență. Nimic nu îi scapă. Cu vocea tunătoare de inginer de tunuri se face auzit de către toți. Conducătorii SIMEX-ului sunt hotărâți să nu îi lase pe cei de la 341 să răsufle. Incidentele curg precum avalanșa. Timpul de lucru este comprimat la maximum. Chiar dacă se lucrează în forță, orice misiune este analizată cu multă rigurozitate.

Maiorul Mihai MĂRICUȚĂ, locțiitorul comandantului de batalion adună grupul de decizie care este format din șefii de compartiment în vederea soluționării fiecărui incident, cu urmărirea pașilor din procesul de elaborare a deciziei militare. Cum spuneam și anterior timpul de lucru este redus drastic. Pentru rechini este foarte bine. Într-un timp limitat fiecare are bine întipărit modul cum se va acționa. Îndeplinirea misiunii este esențială. Odată stabilite cursurile de acțiune, acestea sunt prezentate comandantului de batalion care hotărăște ce se va executa. Odată luată hotărârea, maiorul Cătălin TICULESCU (șeful operațiilor la exercițiu), căpitanii Cătălin TĂMAȘI și Liviu DINU redactează ordinul către subunități.

Unul actualizează harta, iar ceilalți doi redactează pe calculator ordinul, atât în limba română, cât și în engleză.

Din nou se aude glasul inginerului Stoica. Alături de el, odată cu transmiterea incidentului se actualizează și harta de lucru, de către subofițerul de stat major, plutonierul Vlăduț CĂVESCU. O face cu rapiditate și acuratețe. Mâinile se joacă cu rigla și markărul pe overlay-ul dispus pe hartă. Într-o altă zonă a centrului, cercetașul batalionului, căpitanul Gabriel BOARIU, studiază cu atenție aria de operații a batalionului, dar și pe cea a unităților învecinate. Informația este primordială, de ea depinde foarte mult reușita misiunii. Iar cei bine informați, de regulă, câștigă.

Incidentul care urmează cere să se execute o misiune de scoatere în aria de operații a batalionului, în colaborare cu militarii din armata națională afgană și cu militarii unui pluton din armata S.U.A. Rapid, se face analiza situației și se alege cel mai optim curs de acțiune. Alt incident pune la încercare, de această dată, grupa comandantului. Un militar a fost rănit. Locotenentul Alice MOLDOVAN, ofițerul cu relații publice al batalionului trece imediat la verificarea datelor despre eveniment. Puștoaica batalionului, o mână de om acționează cu hotărâre. Odată încheiată documentarea, trece la redactarea unui comunicat de presă pe care îl prezintă comandantului spre aprobare.

Juristul batalionului, maiorul Ion GRIGORIE și preotul militar Dragoș CIOBANU sunt și ei prezenți lângă comandant. Fiecare, pe linia lui de specialitate ,își aduc contribuția. Nu numai cei de la operații sunt în plină acțiune. Atât cei de la resurse umane, cât și cei de la logistică țin aproape. Mă uit în centru și văd că nimeni nu pierde timpul. Simți că trebuirile au intrat pe făgașul lor normal.

În aria de operații

Îi las pe cei din statul major și plec în căutarea celor care pun în practică ordinele primite, adică la subunități. Ajung la Compania 1, unde comandantul acesteia, locotenentul Iulian SEMÂNORIU, înconjurat de comandanții de plutoane, verifică la hartă modul cum misiunea a fost însușită de către subordonații săi. Misiunea companiei nu este deloc ușoară. Vor trebui să asigure paza și apărarea taberei. Comandantul companiei îmi spune că: „am sărit imediat pe misiune și asta datorită timpului scurt. Am chemat comandanții de plutoane și la macheta teren am trecut la efectuarea instructajului unde am insistat mai mult pe variantele de acțiune în cazul atacării posturilor".

Comandantul plutonului 3, locotenentul Marius PAVEL, are experiența teatrului de operații pe care o fructifică din plin. Propunerile pe care le face comandantul de companie sunt cele mai eficiente.

Trec la compania a 2-a, comandată de către maiorul Șerban TIBERIU. Cei de aici duc greul zilei. Au primit misiuni cu duiumul. Și, în timp scurt. Pe rând, se trece la îndeplinirea acestora, raportându-se la statul major al batalionului despre rezultatul misiunii.

Și la compania sprijin, activitățile sunt în toi. Căpitanul Petrică HONDREA, verifică modul în care plutonul de transmisiuni își îndeplinește sarcinile primite. Transmisioniștii batalionului comandați de către locotenentul Viorel BUȚEA, au, poate, cea mai grea sarcină - asigurarea funcționării legăturilor pentru sistemul de comandă și control, în cadrul misiunilor care se primesc de către fiecare subunitate. Și nu e deloc ușor din cauza vastității ariei de operații a batalionului.

Și aici, observatorii – controlori sunt prezenți. Atât lângă comandanții de companie, cât și lângă cei de plutoane, totul este urmărit cu atenție. Se apropie momentul privind desfășurarea analizei primei zile de simulare. Au fișele de observații pline cu observații.

Realism și profesionalism

Revin în centrul de operații tactice al batalionului. Toată lumea este strânsă în jurul comandantului de batalion. Se fac pregătiri în vederea analizei post acțiune a primei zile de simulare. Fiecare șef de compartiment raportează situația privind activitățile desfășurate de către el și subordonații săi.

Cu toții au fețele obosite. Dar, de această dată, nu mai au acea atitudine rezervată unii față de ceilalți, așa cum au avut-o de dimineață. Sunt umăr lângă umăr, ca o adevărată echipă. Greutățile din ziua care urmează să se încheie i-au adus acolo unde trebuie să fie. Iar, ceea ce va mai urma - și nu va fi deloc ușor pentru ei - în perioada următoare, va trebui să îi găsească gata să acționeze la orice oră din zi și noapte, indiferent de condițiile climaterice și de gradul de risc al misiunii.

Locotenent-colonelul Adrian SOCI, șeful echipei de controlori-observatori aduce la cunoștință statului major al batalionului, modul cum s-au rezolvat incidentele în prima zi de simulare. Ofițerul a fost comandantul batalionului cu care a participat la misiunea în care rechinii albi vor pleca. În tot ceea ce prezintă, se vede realism și profesionalism. Nu se face nici un fel de exagerare. Nu se pune în aplicare imaginația și pornirile de genul „să faceți așa, că eu, dacă aș fi acolo, așa aș face".

De această dată, timpul eroilor de povești nemuritoare a apus. Acolo, în fața dobrogenilor sunt colegi de-ai lor care au dat piept cu greul într-un teatru de operații. Cu toții sunt la obiect. Nu aduc laude și nici reproșuri. Prezintă realitatea a ceea ce s-a făcut. Cu adevărat, rechinii albi se pot considera fericiți că au avut asemenea arbitri. Și nu unii virtuali, ci reali.

Activitatea celei de a treia zi se încheie. Va mai urma una mai plină de dinamism în privința incidentelor pe care le vor primi spre rezolvare.

Înainte de a părăsi sala, se aude întrebarea comandantului de batalion. Cine a fost personajul zilei? Toți ochii se îndreaptă spre inginerul de tunuri. Cu adevărat, prin rolul jucat de „Battle Captain" a fost omul zilei.

Maior Gabriel PĂTRAȘCU
patrascu.gabriel@forter.ro

CARNET CULTURAL

Cartea din vitrină

Secțiunea de aur

Ideea că Universul e guvernat de numere a fascinat, începând cu Pitagora, pe matematicieni, fizicieni, filozofi sau teologi. Probabil că, nici un număr nu ilustrează mai bine această idee și nu a fost înconjurat de atâta faimă și mister ca numărul phi, cunoscut și sub numele de "Secțiunea de aur".

Definit de Euclid cu mai bine de două mii de ani în urmă, phi (1,618....) pare implicat peste tot în natură: de la cochiliile melcilor și dispunerea petalelor florilor, până la forma galaxiilor. Nici artele plastice sau muzica nu rămân în afara "razei de acțiune" a uimitorului număr. S-au făcut nenumărate speculații despre prezența "Secțiunii de aur" în construcția piramidelor sau a Partenonului, ori în picturile lui Leonardo da Vinci.

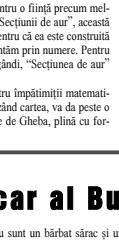

Mario Livio, astrofizician de marcă, invită, prin traducerea lui Mihnea Moroianu, la o călătorie captivantă în lumea matematicii și fizicii, dar și în cea a artei, arhitecturii sau biologiei, pentru a ne spune povestea unui număr despre care s-a crezut că dezvăluie "mâna lui Dumnezeu".

La un moment dat se desprinde o constatare aproape amuzantă, dacă nu ar fi profund adevărată: pentru o ființă precum melcul, a cărui cochilie este expresia "Secțiunii de aur", această proporție nu are nici o relevanță. Pentru că ea este construită în raport cu ceea ce noi ne reprezentăm prin numere. Pentru el, melcul, presupunând că poate gândi, "Secțiunea de aur" are cu totul altă valoare numerică.

Se impune un avertisment pentru împătimiții matematicilor: dacă cineva crede că, deschizând cartea, va da peste o lucrare asemănătoare cu o culegere de Gheba, plină cu formule și demonstrații, se înșeală!

Irakul, o altă provocare

Operațiunile militare desfășurate de armata română în teatrele de operații din Irak și Afganistan, sunt readuse, sub diferite forme, în atenția opiniei publice. De această dată, operațiunea "Antica Babilonia", desfășurată în anul 2004, în Irak, revine în prim-plan sub forma unei expoziții de fotografie: "Irakul - o altă provocare", aparținând locotenentului Cristian CĂNUCI, ofițer în cadrul Batalionului 26 Infanterie "Scorpionii roșii".

Vernisajul a avut loc vineri, 21 octombrie 2005, la Cercul Militar Craiova, ocazie cu care colonelul (rez) Mircea ANGHEL, membru al Asociației Artiștilor Fotografi din România și al Societății Americane de Fotografie PSA, caracteriza evenimentul ca pe un "debut deosebit și, mai mult decât atât, o premieră pentru ceea ce se întâmplă în domeniul fotografiei, a reportajului fotografic militar, în general." Dumneaului considera că este o expoziție deosebit de interesantă deoarece sunt prezentate, pe lângă acțiunile forțelor române în Irak, și relațiile "oștirii române" cu populația locală, unde a reușit să surprindă foarte bine apropierea militarilor români de oameni și, mai ales, de copii. Domnul colonel sublinia că este o experiență nouă, atât pentru fotografi, cât și pentru el, deoarece a reușit să redea, într-un reportaj esențialmente militar, o imagine a copilăriei zugrăvită "prin imagini atât de calde, de duioase, semnificative". Ceea ce demonstrează că reportajul militar trebuie să cuprindă, nu numai aspecte ale desfășurării acțiunilor strict legate de trupe, dar și relațiile acestora cu populația locală, cu copii din zonă, legăturile care se pot stabili în acest fel.

Drumul parcurs, de la apăsarea pe declanșatorul aparatului de fotografiat și până la închegarea imaginilor într-o expoziție, a fost prezentat de domnul locotenent într-un scurt interviu la postul "Radio Olteniа":

— Ați ales titlul expoziției dumneavoastră "Irakul – o altă provocare". De ce "o altă" provocare?

— "O altă provocare" deoarece Irakul va fi o altă și o nouă provocare pentru toți cei

care participă acolo în misiuni de stabilitate sau de menținere a păcii. Situația în Irak este într-o continuă schimbare. Și va oferi o nouă imagine și alte valențe pe măsură ce trece timpul. Expoziția de față prezintă imagini din activitatea desfășurată de "Scorpionii roșii" în cadrul misiunii "Antica Babilonia" 2004, între lunile ianuarie și august. Imaginile prezentate exprimă peisaje din zona deșertică irakiană, aspecte din misiunile executate de "Scorpionii roșii", de la antrenamentele executate pentru pregătirea militarilor, în deșertul irakian, pentru a acționa rapid și eficient la diferite acțiuni ale insurgenților. De asemenea, sunt prezente imagini care reflectă relațiile dintre militarii români și civilii irakieni, în mod special, dintre militari și copiii din zonă. În general, fotografiile expuse sunt un rezumat al misiunilor executate de "Scorpionii roșii" în Irak, în 2004.

— Scena, cadrul fotografiei, a fost dinainte pregătită sau, pur și simplu, ați surprins imaginile în cadru?

— Pe parcursul desfășurării misiunii în Irak, am avut, cum se spune, arma într-o mână și aparatul de fotografiat în cealaltă. Funcția mea, pe parcursul misiunii "Antica Babilonia" a fost de ofițer de relații pu+blice, ușurându-mi activitatea de fotografiere a acțiunilor militarilor români. După cum spuneam, în afara armamentului din dotare, am avut pregătit, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, și aparatul de fotografiat, pe care l-am folosit la maximum. În cele șase luni de misiune am realizat aproximativ 12.000 de fotografii, din care, vă dați seama, cu oarecare greutate, am reușit să aleg numai patruzeci, pe care le-am expus în această expoziție. A fost o alegere dificilă deoarece foarte multe au fost bune și unele dintre ele îmi erau foarte dragi, dar, aceste 40 de fotografii expuse, cred eu, că reflectă în totalitate misiunea executată de militarii craioveni în teatrul de operații.

Sublocotenent Daniel NISTOR

Octav Șuluțiu

Un cronicar al Bucureștiului subteran

"Ce multe femei frumoase! Și eu sun un bărbat sărac și urât. Dacă aș avea chelie și bani, aș putea să o acopăr cu prestigiul acestora." (p.47) Își deplânge autorul destinul erotic în uitatul roman Ambigen. Dacă ar fi avut mai mult curaj, să folosească cuvinte simple sau pur și simplu, să fie mai agresiv. "Dar când polul femeiesc e mai tare decât cel bărbătesc? De ce n-a postulat și această posibilitate filosoful? Sunt femei care sunt mai mult bărbați și bărbați care sunt mai mult femei? Desigur că sunt. Aud cum scâncește în mine o soprană. Dacă aș pune revolverul sub coasta a patra s-ar termina totul. Dar nu se poate. Ea nu vrea să moară. Și nu pot face decât ce vrea ea. În mine e menaj complet cu dominația feminei. De ce nu pot să știu!" (p.166). Posibil din cauza un exces de delicatețe ale cărei firave încercări sunt sabotate de o timiditate bolnavă. Desigur, "oamenii sunt odioși. Mă uimește desfășurarea lor de voință. Fiecare e un resort întins. De aceea se luptă atâta între ei. Și pe omul sfios îl calcă în picioare. Oamenii de voință detestă pe delicați, îi dau la o parte și-i fac să sufere. E înfiorător să fii timid. Devii obiectul atenției și în curând mingea picioarelor generale. Pe solitar îl refuză toți ceilalți ca pe lepros, din teamă de contaminare." (p.79)

Romanul Ambigen publicat în 1935 (și republicat în 1992) reprezintă Bucureștiul bărbaților înșurați și timizi în fața unor transfigurări sociale rapide după marele război. Octav Șuluțiu trăiește propriile drame intime, începând de la 9 ani când își pierde principalul confesor, tatăl, iar la vârsta maturității, pierde în fața mătăhălosului Zaharia Stancu, o vie și îndelungată dispută pentru femeia vieții sale. Îl aflăm firav și timid mai ales în realitate, Octav Șuluțiu se retrage în alcovul femeilor aparent refuzate din lumea ascunsă a bordelului bucureștean. Este povestea vieții sale, un fel de roman al adultului mojo, încorsetat în păienjenișul contradicțiilor de tot felul. Șuluțiu era convins că "femeile trebuie obligate să ne iubească. Desigur că asta și așteptam și vedeam deseori în ea încordarea acestei așteptări amestecată cu neliniște și curiozitate... Nu eram opac. Dar nu concepeam cum e permis să-ți impui voința ta și asta pentru a o lega pe femeie de un viitor în care poate că nu o puteam face fericită. Exagerată grijă de viitor, preocupărea practică a omului hărțuit de neajunsuri financiare mărunte, cum le detest!" (p.41).

Timidul deși își reprimă dorințele și gesturile, reușește să înțeleagă profunzimi de o clipă căci "femeile au un simț enervant: când sunt privite fără a te vedea, află totuși. Când o femeie se întoarce pe stradă pe neașteptate spre a se uita în urma ei, trebuie să o fi privit cineva, să o fi urmărit. Nervii tactili ai femeii trebuie să aibă și proprietăți vizuale. Sau nervii tactili ai șirei spinării văd, sau razele privirii bărbătești înțeapă. Sunt ochi care răscolesc, care despoaie și se înfig în carne cu dârzenie materială. Iar femeile simt privirile din spate." (p.34)

În Bucureștiul subteran al anilor '30, "farmecul feminității și poezia intimistă" nu mai aveau nici un înțeles deoarece "forma cea mai aspră a acestei bărbății femeiești e profesionalizarea. Femeia a invadat catedrele, birourile, laboratoarele, sălile de judecată... Femeia se ocupă, femeia muncește. O femeie care muncește nu poate fi o bună femeie. Ea e un animal de lucru, un serios element de randament social, dar își pierde frăgezimea și trupească și sufletească. Până azi, singura profesie a femeilor era amorul. Nu amorul celor cinstite, ci al celor de la bordel: amorul profesional. Tarifarea și exploatarea lui dovedeau o muncă de spetă masculină, un efort de voință, o serioasă calculare a riscurilor și câștigului, o disciplină și după toate astea, o uzare. După întrebuințare în casa de toleranță femeia trebuia scoasă la pensie: boală. Cocota e un funcționar. Femeie, dar ca funcție socială, bărbat. Ca actor, femeia nu era încă profesionistă. ... Profesiunea este în esență masculină. Pentru că ea cere siguranță, voință, disciplină, repetare mecanică a unor gesturi mecanice, repeziciune, tot calități specific bărbătești. Și totuși, femeia arată că le are și ea. Le are pentru că și bărbatul are poate calitățile femeii, pe când aceasta a fost adusă de împrejurările sociale să-și însușească roluri și calități bărbătești. ... Femeia care a manevrat tocul nu mai poate mângâia un bărbat. Degetele ei fine se înmbibă în cernească, se tocesc... Femeia se durifică, se înțepenește de șira spinării. Pierde ondulația de șarpe care scoate flori sub îmbrățișare. ...cum mai poate asculta implorările și șoaptele iubitului, aceea care a ascultat ploaia de bătăi a Yostului?... Între pereții costelivi ai birourilor, femeia pierde simțul interiorului. Casa ei ia forme nude și plicticoase. .. Odaia femeii funcționară se transformă într-o sală de așteptare. Acesta este stilul modern al interiorului. ...De la barocul care încărca odaia peste măsură, s-a trecut la odaia ca o prelungire a străzii. Fiindcă femeia a dezertat odaia. ...Lipsa de farmec a femeii din bordel este din cauza acestei siguranțe a ei, din cauză că nu cere apărare. Ea își exercită pur și simplu o meserie. N-are nici unul din farmecele care trebuie cucerite și apărate. Dă și primește schimbul. Lipsa ei de grație începe să se întindă peste toată viața modernă. Fetele știu că bărbații au nevoie de sexul lor, iar ele de sexul bărbatului. Și îl oferă pentru apărarea bărbatului împotriva perversiunii. Sau se dedau perversiunii. Și ele, și el. Homosexualitatea și sadismul sunt dovezi ale masculinizării secolului. Iar acuplarea a ajuns azi un schimb de servicii. Fără artă, fără religie, fără metafizică." (pp.64-66).

Dincolo de asta, "când îmi imaginez actul sadic, sufăr de a nu fi femeie. Și nu concep, pentru mine altă posibilitate de satisfacere decât strângerea epidermelor, incoștienta, ferventă, într-o prelungire nedefinitivă, istovitoare, fără ritmul ridicol, oribil, al posesiunii... ."(p.55) Șuluțiu trăiește prin eroii romanului, toate contradicțiile erotice ale intelectualului cultivat, dar sărac al anilor '30, sfârșind prin a ajunge patron de bordel, căsătorit cu o prostituată. În realitate, va muri subit în 1949, în urma unei congestii cerebrale. O nouă victimă a noii lumi care se năștea, devorând-o la propriu, pe cea veche.

Adrian MAJURU
adimajuru@yahoo.com

Expoziție

Sabin Bălașa expune la Galeria de Artă a Cercului Militar Național

Rar mi-a fost dat să văd atâta lume în spațiul, destul de generos de altfel, al Galeriei de Artă din Bulevardul Elisabeta. În ultimele trei luni, galeria a fost teatrul unor evenimente de marcă, precum expozițiile pictorilor Aurel Nedel și Maria Uță Chelaru, expoziția de carte inițiată de Editura Militară, la care se adaugă itinerarele culturale organizate lunar de Radiodifuziunea Română. Însă, expoziția maestrului Sabin Bălașa a fost caracterizată de directorul Cercului Militar Național, locotenent-colonelul Marian Ghica, ca fiind "evenimentul anului".

Evenimentul de joi, 20 octombrie, a demonstrat că, cel puțin în opinia protagonistului, chiar dacă ora exactă în cultura română se dă de la București, ceasul se întoarce de la Iași: "Meritй să vă spun că Iașul este capitala culturală a românilor", declara maestrul Sabin Bălașa. Acolo, trebuie să scapi cu fuga, pentru că vin mii și mii și zeci de mii de oameni să vadă artă, să vadă cultură. Pentru că așa s-a născut misterul acesta, pe pământ românesc, acolo a fost efervescența. Umblă niște îngeri pe dealurile acelea ale Moldovei, se plimbă acolo, e un spectacol sufletesc, un vulcan!"

Referindu-se la arta lui Sabin Bălașa, criticul Valentin Ciucă remarca originalitatea picturilor sale, mai ales acum, când trăim într-o epocă a playback-ului în toate domeniile, inclusiv cel artistic. "Vreau să vă spun că, după opinia mea, în zilele acestea, în lumea aceasta, cred că degradările de tot felul fac ca, între altele, să glosăm pe tema culturii play-back", opina Valentin Ciucă. "Din acest punct de vedere, Sabin Bălașa este originalul și originarul. Este exemplarul prim. Este un om care, încă mai crede în valoare și mai crede în marile mituri pe care am făcut tot ce am putut ca să le distrugem".

Și totuși, picturile sale, arta lui, nu este doar pentru inițiați. Pentru că, nici unul dintre semenii noștri, în care pălpâie un strop de simț artistic, nu poate trece indiferent peste albastrul albsal al tablourilor lui Sabin Bălașa, pe lângă formele evanescente, ca de abur, dintre care răsare întotdeauna albă și pură – femeia. Or, în ceea ce privește atracția noastră către frumos, maestrul Bălașa o consideră ca fiind un dat genetic. "Mă bucur atunci când vine cineva la mine și îmi spune: «Eu nu mă pricep la artă, dar îmi place!»" spunea la vernisajul expoziției. "Cum să te pricepi? E artă lucru să te pricepi la profesia celuilalt. Nici eu nu mă pricep la profesia altuia. Sunt și oameni proști, cărora, dacă li se arată o pânză goală sau niște dracii expuse... și li se spune: «Păi nu te pricepi!», se complexează!" "Fiecare om, care e valid, știe că e înzestrat genetic și că ce-i place lui, aia e frumos. Eu vă asigur că nu trebuie să vă pricepeți la artă sau, dacă vă și pricepeți în plus, nu strică. Dar... trebuie să o receptați!"

Locotenent-colonel Dragoș ANGHELACHE
anghelache.dragos@forter.ro

O victorie decisivă

(urmare din nr. trecut)

La 14 iunie 1805, Nelson pleacă din Antile spre Europa în urmărirea lui VILLENEUVE, ajungând la 17 iulie la Gibraltar. Negăsind aici flota adversă pleacă spre Canalul Mânecii la 24 iulie. Va ajunge în portul PORTSMOUTH, la 19 august, crezând că misiunea lui s-a terminat şi va trebui să aştepte în Canalul Mânecii.

Primul lord al amiralităţii engleze, îi va ordona lui Nelson să pornească din nou spre Gibraltar, astfel că amiralul englez având marca arborată la catargul navei de linie VICTORY (100 de tunuri), face joncţiune cu escadra amiralului Calder şi ajunge, cu 27 de nave de linie, la 5 octombrie în faţa portului CADIZ. Aici descoperă, în sfârşit, flota franco-spaniolă de sub comanda lui VILLENEUVE. După bătălia de la Capul FINISTERE, Napoleon îi va transmite amiralului francez ordinul să plece imediat spre Canalul Mânecii. Împăratul francez nu a înţeles niciodată că o escadră de nave nu poate fi mutată dintr-un loc în altul ca un escadron de cavalerie.

Amiralul francez va trece la executarea ordinului primit. Însă, identifică în Canalul Mânecii forţe navale britanice superioare. Considerând că nu poate ajunge la BREST fără luptă, hotărăşte să meargă la CADIZ, unde ancorează la 19 august. Aflând acest lucru, Napoleon are un acces de furie. Planul de invazie pregătit nu mai putea fi dus la îndeplinire. Va ordona demobilizarea flotilei de la BOULOGNE la 30 august 1805, iar la începutul lunii septembrie VILLENEUVE primeşte ordin să părăsească portul cu prima ocazie favorabilă şi să se îndrepte spre NAPOLI. VILLENEUVE, devenit indezirabil în ochii împăratului, este înlocuit la 17 septembrie cu vice-amiralul ROSSILY, care trimis la CADIZ primeşte instrucţiuni să părăsească portul, numai atunci când va fi sigur că nu se va întâlni cu escadrele engleze. Între timp Nelson soseşte cu flota sa în faţa portului CADIZ.

VILLENEUVE este complet demoralizat. Întrat în dizgraţia lui Napoleon, care i-a pus la îndoială curajul şi loialitatea, recurge la o soluţie extremă: forţarea blocadei şi acceptarea luptei cu escadra engleză la prima ocazie. Ocazia se va ivi pe 18 octombrie. ROSSILY încă nu sosise, iar VILLENEUVE nu cunoştea noile ordine ale împăratului. Napoleon nu l-a mai informat despre modificările planului său şi această mare eroare avea să-l coste pe împărat pierderea flotei într-o singură zi, iar 10 ani mai târziu, tronul.

Nelson dispunea de 27 de nave de linie şi 6 fregate, cu 2314 tunuri, în timp ce VILLENEUVE avea 33 de nave de linie, dintre care 18 spaniole, sub comanda amiralului Gavina şi o artilerie numărând 2856 de tunuri.

La 9 octombrie, Nelson, la bordul navei amiral VICTORY, expune în faţa amiralilor şi a comandanţilor de nave planul său de luptă cunoscut sub numele de „Memorandum". Planul prevedea executarea atacului cu escadra împărţită în două linii de şir paralele, care să acţioneze perpendicular pe linia de nave inamice, adică în „dublu T". În timp ce una din linii îşi va concentra atacul asupra unei părţi din escadra inamică, cealaltă linie de nave va împiedica, printr-o serie de manevre, partea de nave neangajate să vină în ajutor. Planul tactic expus de Nelson în detaliu era perfect, dar presupunea respectarea riguroasă a semnalelor transmise de la nava amiral. Nelson îşi va încheia Memorandumul cu cuvintele: „Comandanţii de nave trebuie să-şi dovedească curajul şi setea de glorie, bineînţeles, respectând semnalele transmise de amiral. Comandantul care nu este în acţiune, nu este la postul său".

VILLENEUVE, cu toată demoralizarea sa, a intuit planul lui Nelson de distrugere a ariergărzii, menţionând pe larg acest lucru în ordinul său de luptă. Nu avea însă nici timpul şi nici oamenii pregătiţi pentru a-l contracara. Avea dificultăţi şi cu spaniolii. În primele ore ale dimineţii de 18 octombrie îşi va pune în mişcare flota cu intenţia de a forţa blocada şi a se îndrepta spre Gibraltar. Lupta va deveni inevitabilă. Vântul adie uşor, astfel că în prima zi reuşeşe să părăsească portul doar 8 nave, toată flota ieşind în larg abia la 20 octombrie. Imediat englezii adoptă formaţia de luptă pe două linii şi pornesc în urmărirea flotei franco-spaniole.

În ziua de 21 octombrie 1805 la orele 11.00 în zona Capului Trafalgar cele două flote iau contactul. Primul care intră în luptă este amiralul englez. Nava VICTORY angajează lupta cu nava spaniolă, SANTISSIMA TRINIDAD (cea mai puternică navă a timpului) ulterior va schimba puţin drumul la tribord şi străpunge linia inamică printre navele BUCENTAUR (nava amiralului francez) şi REDOUTABLE.

Intră în luptă şi cea de-a doua linie engleză, comandată de către amiralul COLLINGWOD. Duelul de artilerie este foarte puternic. Însă combativitatea echipajelor engleze îşi spune rapid cuvântul. Englezii sunt net superiori ca pregătire de luptă faţă de francezi şi spanioli. La ora 13.30 avantajul englezilor este atât de mare, încât nu mai există dubii asupra învingătorului. La catargul mare al navei-amiral a flotei engleze este ridicat semnalul: „Anglia aşteaptă de la fiecare să-şi facă datoria". O salvă trasă de VICTORY aduce pe BUCENTAUR într-o situaţie grea, lovindu-i arborada. Dar intră în acţiune căpitanul LUCAS, comandantul navei REDOUTABLE, care îi vine în ajutor, angajând pe VICTORY din bordul opus. Catargele prova şi centru ale navei amiral engleze cad sub tirul precis al tunurilor navei franceze. Este rândul navei de război engleze TEMERAIRE să vină în ajutorul navei amiral, care deschide un foc nimicitor asupra lui REDOUTABLE, omorându-i aproximativ 200 de oameni. În timpul angajamentului dintre VICTORY şi REDOUTABLE, un marinar aflat la post pe catargul mare al navei franceze vede un ofiţer în mare ţinută, cu pieptul plin de decoraţii, plimbându-se pe puntea lui VICTORY. Este însuşi Nelson, care refuzase să asculte de sfaturile subalternilor săi şi să-şi acopere decoraţiile şi epoleţii cu o manta. Marinarul francez îşi dă seama imediat că i se oferă ca ţintă însuşi amiralul şef al flotei engleze. Calm, duce puşca la ochi şi trage. Nelson, lovit în şira spinării, se va prăbuşi pe punte. Trei ore mai târziu, se stinge din viaţă unul dintre cei mai mari amirali ai tuturor timpurilor. Comanda flotei engleze va fi preluată de către amiralul COLLINGWOOD.

Moartea lui Nelson va fi crunt răzbunată, dezastrul flotei adverse fiind aproape total. În jurul orei 17.00 bătălia ia sfârşit cu victoria deplină a englezilor. Aliaţii pierd 18 nave din care 17 sunt capturate, 2600 de morţi sau răniţi şi 7000 de prizonieri, (printre ei aflându-se şi amiralul VILLENEUVE), în timp ce englezii au 449 de morţi şi 1214 răniţi.

După bătălia de la Trafalgar, corpul neînsufleţit al lui Nelson a fost dus la Londra, fiind înmormântat la catedrala Sfântul Paul. O piaţă din Londra poartă numele locului bătăliei (Trafalgar Square), iar în mijlocul ei se înalţă o coloană, înaltă de 60 m, în vârful căreia se află statuia lui Nelson.

VILLENEUVE, marele învins, nu va avea o soartă prea fericită. Luat prizonier, este dus în Anglia unde, după patru luni, i se redă libertatea. Întors în Franţa, este găzduit la un hotel din RENNES. La 21 aprilie 1806 este găsit împuşcat în camera de hotel.

Victoria de la Trafalgar a pus capăt definitiv planului lui Napoleon de debarcare în Anglia şi, pe drept cuvânt, ea a fost o „victorie decisivă", Anglia rămânând timp de 109 ani stăpâna necontestată a mărilor şi oceanelor.

Preluare din „Confruntări navale"- Vol.I. Ed. Militară, Bucureşti 1988.

Odiseea capului lui Mihai Viteazul

Evenimentele militare şi politice care s-au petrecut în ţările române la sfârşitul secolului al XVI-lea au fost urmărite şi înregistrate cu interes de opinia publică europeană.

Mii de scrisori, rapoarte, relatări şi alte surse de informare, păstrate în arhivele de peste hotare şi provenind de la personalităţi dintre cele mai diverse – împăraţi şi regi, principi şi arhiduci, preoţi şi comandanţi militari, agenţi diplomatici şi conducători ai mişcărilor de eliberare din Imperiul Otoman, fie ei admiratori sau adversari ai domnului român Mihai Viteazul, reflectă diversele aspecte ale marilor sale campanii, ale legăturilor sale diplomatice, tratatele încheiate de viteazul voievod.

La sfârşitul lunii noiembrie a anului 1600, Mihai Viteazul , împreună cu căpitanii săi şi aproximativ 7000 de oşteni, pleacă din Ţara Românească, îndreptându-se spre Praga, unde se afla Curtea Împăratului Imperiului Habsburgic, Rudolf al II-lea.

În ziua de 4 aprilie, după mai multe întrevederi cu împăratul Rudolf al II-lea, Mihai părăseşte Praga şi revine la Viena, luând drumul ţării. Împăratul îi încredinţase 100 000 taleri cu care spera să plătească simbria a 6000 de pedestraşi şi 4000 de călăreţi pentru a se războ cu otomanii. La 10 aprilie, ajunge la Viena, unde face un popas, tocmeşte oamenii şi, şire sfârşitul lunii, porneşte mai departe spre Coşovia. Împreună cu generalul italian Ferrante Gonzaga, va pune la punct planul privind campania din Transilvania şi Ţara Românească. La 20 mai 1601, la solicitarea expresă a împăratului Rudolf al II-lea, Mihai va accepta să se împace cu generalul Giorgio Basta (adversar ireductibil al domnitorului român), omul de încredere al împăratului. Împreună pregătesc campania din Transilvania, împotriva lui Sigismund Bathori. La 4 august 1601, Mihai îl va înfrânge pe Sigismund în bătălia de la Guraslău. Din acel moment, drumul spre centrul Transilvaniei şi, mai departe, spre Ţara Românească, de unde Simion Movilă fusese alungat de pe tron de boierii fideli lui Mihai, era liber. Dar, marele voievod nu şi-a mai revăzut ţara niciodată. A pierit ucis din ordinul generalului Basta. Pribegia lui s-a sfârşit în zorii zilei de 19 august 1601.

În acea zi de duminică, pe Câmpia Turzii se va rostogoli în pulbere capul lui Mihai Viteazul, asasinat mişeleşte din ordinul unui mercenar italian. „Şi căzu trupul lui cel frumos ca un copac şi rămaseră creştinii şi mai vârtos Ţara Românească, săraci de dânsul". Cuvinte născute din durerea unui mare admirator al lui Mihai Viteazul, vistierul Stavrinos, şi consemnate în cronica ţării de anonimul autor muntean al "Istoriei lui Mihai Vodă", care mărturisesc, în modul cel mai simplu şi emoţionant posibil, simţămintele celor care l-au cunoscut direct şi au luptat alături de „neînfricatul erou al creştinătăţii".

Habsburgii nu numai că nu au condamnat fapta lui Basta, dar, în luna noiembrie a anului 1601, împăratul şi miniştrii săi s-au declarat „complet satisfăcuţi" de înlăturarea lui Mihai.

O scrisoare trimisă de Ieremia Movilă la 1 septembrie 1601, lui Leon Sapieha, cancelar lituanian, menţionează: „Vă mai înştiinţăm de asemenea cu siguranţă cum că Mihai Vodă pieri la Turda în 19 a lui august ucis din ordinul lui însuşi Gheorghe Basta, dintâi fu împuşcat, apoi i se tăie capul şi corpul s-a expus pe câmp deasupra unui cal mort şi Gheorghe Basta nu permise a-l înmormânta". În versiunea lui Ştefan Szamoskozy, ucigaşii au târât trupul lui Mihai afară din cort „şi a zăcut trei zile gol la marginea drumului. Capul cu barbă cu tot, l-au pus pe hoitul unui cal. În cele din urmă l-au înmormântat nişte sârbi într-o groapă mică. Apare firesc o întrebare. Cum a ajuns capul viteazului domnitor în Ţara Românească? În acest sens au apărut mai multe versiuni. O vom menţiona doar pe una, care este atestată de un document slavon inedit, un pergament bine păstrat, având iniţialele şi monograma domneacă, împodobită cu chinovar: „şi apoi – menţionează actul – răposatul Mihail Voievod s-a întâmplat acolo moarte, de a pierit. Iar întru aceea, sluga domniei lui mai sus zisă, turturea, paharnic, el a furat capul lui şi l-a dus aici în ţară, de l-a slujit şi l-a îngropat cu multă cinste, ca pe un domn la mânăstirea din Deal, de la Târgovişte".

Mânăstirea Dealu avea să fie supusă unor cumplite încercări; mai întâi a fost devastată de către armata lui Gabriel Bathori în 1610, apoi în 1690 de către trupele generalului habsburg, Donat HEISSLER. La toate acestea s-au adăugat stricăciunile provocate de cutremure în anii 1793, 1802, 1829, 1839 şi 1940. Reparaţii ale bisericii, mai importante au fost efectuate de către domnii Matei Basarab, Constantin Brâncoveanu şi Gheorghe Bibescu. În anul 1904, la stăruinţa lui Grigore Tocilescu a fost schimbată racla de sticlă cu un chivot de bronz, pe care Nicolae Iorga l-a considerat total necorespunzător: „un ieftin turnuleţ de metal purtând pe el un medalion de cromolitografie, chipul lui Mihai". Capul lui Mihai a rămas mai departe în chivotul lui Tocilescu. „În 1916 scrie N. Iorga – la intrarea dşumanului în ţară, doi profesori pioşi au crezut că trebuie să apere relicva de noua profanare a aceloraşi duşmani. Dusă la Iaşi, pe 11 noiembrie 1916, a fost aşezată la Mitropolie". Cu aceasta, însă, odiseea capului viteazului voievod nu s-a încheiat. Iorga zice mai departe: „Dar rătăcirile martirului nu se isprăviseră. Ca să nu cadă prinsă şi această ultimă frântură din trupul său, Mihai trecu, în zilele de supremă criză, în Rusia". Există ipoteza că ar fi fost dus la Odesa sau la Chersan. În orice caz, relicva a stat un an de zile în Rusia, revenind în condiţii necunoscute la Iaşi, în luna noiembrie 1918.

În prezenţa regelui Ferdinand I, craniul a fost introdus într-un sarcofag de marmură şi readus la Mânăstirea Dealu, pe data de 25 august 1920. Pe lespezile sarcofagului fuseseră scrise, în 1912, numele localităţilor unde Mihai Viteazul a purtat bătăliile sale, precum şi cuvintele „În aşteptarea împlinirii scripturilor neamului". Scripturile împlinindu-se, capul lui Mihai şi-a căpătat, în sfârşit, odihna refuzată vreme de trei secole.

Preluare din Enigme ale Istoriei Române de Paul Ştefănescu.

Pagină realizată de
Maior Gabriel PĂTRAŞCU
patrascu.gabriel@forter.ro

ŞTIRI DE LA ANANOVA

Europa a anunţat o misiune pe Venus

Agenţia Spaţială Europeană speră că misiunea de pe Venus, cu o durată de cinci luni, prima după 15 ani de pauză, va oferi indicii asupra modului în care creşte efectul de seră pe Terra. Luceafărul este similar Pământului în ceea ce priveşte dimensiunile, masa şi, dacă ţinem cont de diastanţele cosmice, este cam la aceeaşi depărtare de Soare. Dar, dr. Andrew Coates, de la Colegiul Universitar londonez Mullard Space Science Laboratory spunea că, totuşi, "Sunt ... şi mari diferenţe, precum temperaturile extrem de ridicate, norii de acid sulfuric, presiunea enormă de la suprafaţă, rotaţia «inversă» în jurul axei, şi lipsa protecţiei oferită de un câmp magnetic."

Sonda, care costă aproximativ 150 milioane de euro (600 milioane RON) va orbita în jurul planetei, în aprilie 2006, ocazie cu care va studia şi misteriosul uragan turbionar de deasupra polilor. Venus Express a fost trimis în spaţiu pe 26 octombrie de către o rachetă Soiuz-Fregat, lansată de pe cosmodromul de la Baikonur din Kazahstan.

Şoareci telecomandaţi

Experţi de la centrul de cercetare a roboticii de la Universitatea Politehnică Shadong din China au controlat şoarecii prin stimularea unor micro-electrozi implantaţi în capul acestora. Animalele s-au supus unor comenzi date de către computer în succesiunea: "întoarce-te la stânga", "întoarce-te la dreapta" şi "mergi înainte". Oamenii de ştiinţă cred că, în felul acesta, vor reuşi să vindece o serie de dizabilităţi prin folosirea unor semnale electronice care vor înlocui nervii deterioraţi.

Au fost zărite sirene în Marea Caspică

Nişte pescari au declarat că au zărit, în Marea Caspică, creaturi amfibii ce semănau cu oamenii. Gafar Gasanof, căpitanul vasului Baku, un trauler azer, a declarat pentru ziarul iranian "Zindagi" că "Acea creatură a înotat paralel cu vaporul pentru o lungă perioadă de timp". Potrivit ziarului, "omul mării" a fost reperat cu o frecvenţă mai mare de când a început producţia pe platforma petrolieră din Marea Caspică. Martorii oculari spun că humanoidul marin ar avea în jur de 1,75 m, o constituţie robustă, stomacul ieşit în afară, mâinile cu degetele unite cu membrană şi părul negru-verzui.

Un vechi strămoş al omului

Oamenii de ştiinţă spun că au descoperit rămăşiţele fosile ale unuia dintre cei mai vechi strămoşi ai noştri care mergeau în două picioare. Postul BBC declară că echipa de savanţi etiopieni şi americani cred că rămăşiţele fosile sunt mai vechi de un milion de ani. Rămăşiţele hominidului sau a omului primitiv au fost găsite în nord-estul Etiopiei şi sunt compuse dintr-o tibie completă, bucăţi din femur, coaste, vertebre, o claviculă, pelvis şi un omoplat complet. Situl arheologic este la numai 50 de kilometri de locul unde a fost descoperit, în 1974, hominidul Lucy, şi el în vârstă de 3,2 milioane de ani.

Englezii au inventat un minispital

Tabloidul "The sun" informează că oamenii de ştiinţă britanici au inventat o sală de operaţii mobilă alimentată prin celule solare.

Echipamentul este format dintr-o masă de operaţii, care este destul de mică pentru a încăpea în două cutii, fiind proiectată pentru a fi folosită în campanie sau la dezastre.

Minispitalul conţine destul echipament pentru chirurgie generală, inclusiv operaţii de cataractă şi tratamentul arsurilor grave.

Grupaj realizat de
lt. col. Dragoş ANGHELACHE
Sursa: www.ananova.com

Securitate Web

Criptografia computaţională (1)

Folosim Internetul din ce în ce mai mult, avem căsuţe poştale, trimitem SMS-uri, facem cumpărături online, cu alte cuvinte, generăm trafic de date. Acest trafic poate conţine elemente importante pe care nu am dori să le vadă şi alţi utilizatori ai reţelei Internet.

Vulnerabilitatea reţelei Internet şi, în general, a reţelelor de calculatoare se manifestă pe două planuri:

* posibilitatea modificării sau distrugerii informaţiilor;

* posibilitatea folosirii neautorizate a informaţiilor.

Aici intervine criptografia. Criptografia (*kryptos* - ascuns, *logos* – cuvânt) este ştiinţa care se ocupă de protecţia informaţiilor prin codificarea acestora. Există două tipuri de sisteme de criptare:

* sisteme de criptare cu cheie secretă (*sau criptografia simetrică*);

* sisteme de criptare cu chei publice (*sau criptarea asimetrică*).

Sistemele criptografice simetrice sunt caracterizate de:

* textul clar: mesajul original sau informaţia de intrare pentru algoritmul folosit la criptare (în cazul unui e-mail, textul clar este reprezentat chiar de conţinutul scrisorii);

* *algoritmul de criptare:* execută diferite substituţii şi transformări asupra textului clar;

* *textul cifrat:* textul rezultat din algoritmul folosit la criptare care are ca intrare textul clar şi cheia secretă; după criptarea aceluiaşi mesaj poştal aplicând, pe rând, două chei diferite rezultă două texte cifrate, diferite.

* *algoritmul de decriptare:* este algoritmul invers algoritmului de criptare şi se aplică textului cifrat împreună cu aceleaşi chei de criptare pentru a obţine mesajul original.

La baza sistemelor criptografice simetrice stau cifrurile elementare: *transpoziţia şi substituţia*. Cifrurile transpoziţie realizează o permutare a caracterelor din textul clar. Tehnica cifrurilor substituţie presupune că literele din textul clar sunt înlocuite de alte litere, de numere sau simboluri.

Caracteristica principală a sistemelor de criptare simetrice o reprezintă algoritmul de criptare. Acesta trebuie să fie atât de complex, încât, chiar dacă, să zicem, cineva a recepţionat mai multe mesaje de e-mail criptate, să nu descifreze textul criptat sau să găsească cheia secretă. În trecut, criptografii au folosit algoritmi simpli asociaţi cu chei de securitate foarte lungi.

Pentru sistemele de criptare simetrice un rol important îl reprezintă modul în care se generează, transmite şi păstrează cheia secretă de persoanele participante la conversaţie. Problema fundamentală este cea a găsirii unor modalităţi de distribuţie sigură, periodică, a cheilor criptografice.

Exemple de sisteme de criptografie cu chei secrete, utilizate pe scară largă în lume sunt: AES (Advanced Encryption Standard), DES (Data Encryption Standard), triple DES, IDEA4, RC2, RC4, RC55.

În numărul următor voi prezenta sistemele criptografice cu chei publice, acestea folosind un principiu diferit de cel al cifrării clasice, adoptarea principiilor acestor sisteme constituind un moment foarte important în evoluţia criptografiei computaţionale.

Locotenent ing. Cătălin CÂRSTEA
carstea.catalin@forter.ro

Secrete Windows pentru începători

Tweak UI - un instrument indispensabil

Este oferit de Microsoft pentru personalizarea sistemului de operare, fiind unul din instrumentele care alcătuiesc PowerToys şi pentru care Microsoft nu asigură suport tehnic.

Cu ajutorul său, se poate impune sistemului să permită accesul automat la sistem în faza de iniţializare, inclusiv cu memorarea şi introducerea parolei. Tot cu acest instrument se poate opta dacă Windows lasă aplicaţiile să aibă sau nu acces prioritar la resurse. De asemenea, se poate specifica felul în care Windows grupează aplicaţiile în taskbar, atunci când funcţia de grupare este acceptativă. Spre exemplu, primele ar putea fi aplicaţiile mai puţin folosite, ori aplicaţiile cu mai multe ferestre deschise sau gruparea oricăror aplicaţii care au deschise un număr precizat de ferestre.

TweakUI se poate descărca de la www.microsoft.com, unde se caută Power Toys.

Supersonic japonez

Japonia, care speră să poată pune la punct un succesor al Concordului, a reuşit, la jumătatea lunii trecute, un zbor de încercare al prototipului unui avion supersonic. Acesta a fost realizat de către Agenţia de Explorare Aerospaţială japoneză (JAXA). Prototipul are o lungime de 12m şi a atins dublul vitezei sunetului pe parcursul unui zbor de 15 minute.

Prototipul, aţaşat la o rachetă, a fost lansat de pe o şină de cale ferată şi a fost propulsat la 18 km altitudine, unde a atins viteza supersonică, după care a aterizat cu ajutorul unei paraşute. Această lansare a avut loc într-o zonă izolată din Australia. Testul precedent din 2004 s-a soldat cu un eşec.

Cercetătorii japonezi doresc să pună la punct un avion supersonic comercial care să facă legătura între Tokio şi Los Angeles în patru ore. Pentru aceasta vor mai fi necesari încă zece-cincisprezece ani de lucru, timp în care se va îmbunătăţi randamentul avionului şi se va reduce zgomotul motoarelor – o cerinţă prioritară pentru avioanele de linie. În această idee, a fost semnat un acord cu Franţa, pentru a se lucra la un eventual succesor al Concordului chiar dacă, în întreaga sa carieră de avion comercial, acesta nu a fost niciodată rentabil.

Gripa aviară

Incertitudine în privinţa rolului păsărilor migratoare

Cum a putut virusul H5N1 să se răspândească în nordul Chinei, în Mongolia şi apoi în Serbia, înainte de a atinge Turcia sau România? Păsările migratoare au fost prea repede desemnate ca vector ideal. Totuşi, rolul păsărilor sălbatice în această epidemie de gripă aviară este departe de a fi stabilit.

Este ştiut de mai mult timp că păsările de apă sunt purtătoare de virusuri aviare de tip A, care se transmit la păsări de curte precum găinile, la care aceştia pot deveni patogeni, capabili să infecteze toate ţesuturile păsării. Genealogia lui H5N1 nu este foarte bine cunoscută, dar este posibil ca un virus mai puţin patogen în circulaţie, la păsările de apă din sudul Chinei să fi evoluat către o formă foarte patogenă provocând faimoasa "gripă a găinilor" în 1997 la Hong Kong.

Până în prezent, puseurile epidemice de H5N1 din Asia nu corespund rutelor păsărilor migratoare. Mai mult, nu a fost identificat nici un rezervor natural al acestui virus. Raţele şi gâştele sălbatice au sucombat la H5N1 ca şi găinile. Pare a fi, deci, destul de dificil ca păsările bolnave să poată transporta virusul la mii de kilometri.

Descoperirea păsărilor sălbatice moarte de H5N1 în apropiere de lacul Qinghai, în nord-vestul Chinei, în aprilie, a început totuşi să pună sub semnul îndoielii rolul păsărilor migratoare. La fel s-a întâmplat şi în cazul lacului Erkhel din Mongolia. Migraţiile au devenit o explicaţie plauzibilă (sau convenabilă), chiar dacă, în apropierea lacului, virusul nu a fost detectat la nici o pasăre vie.

Lucrări de cercetare, în curs de desfăşurare şi, în principal, analiza eşantioanelor prelevate de la păsări din China, la Qinghai, ne vor da, probabil, posibilitatea să ştim mai precis rolul jucat de păsările sălbatice. În faţa acestei incertitudini, fiecare ţară îşi ia propriile măsuri de siguranţă, una dintre acestea fiind, în Austria, cea de a izola păsările domestice de posibilul contact cu cele sălbatice, ceea ce nu înseamnă că au fost neglijate celelalte căi de propagare. Potrivit Agenţiei Franceze de Securitate Sanitară a Alimentelor, focarele de gripă aviară detectate în Rusia ar corespunde rutei transsiberiene şi nu celei ale păsărilor migratoare. Cât despre cele petrecute în România, nu mai este cazul să comentăm şi aici.

Locotenent-colonel Dragoş ANGHELACHE
anghelache.dragos@forter.ro

SHOWBIZZ

Madonna a început să bată cluburile

Pe 22 octombrie, **Madonna** a creat un eveniment prin susținerea unui concert-surpriză în clubul New York Luke and Leroy. Însoțită de noul său producător Stuart Price, de directorul companiei Maverick Records, Guy Oseary, de purtătorul său de cuvânt, Liz Rosenberg și de impecabilul interpret Lenny Kravitz, Madonna s-a dus la microfon pentru a interpreta în avanpremieră câteva dintre noile sale cântece, într-un club arhiplin. A fost un eveniment care amintește de debutul starului, când, într-un incognito desăvârșit, învârtea machetele pe platanele DJ-ilor new yorkezi, pentru a testa publicul. "Confesiunile pe ringul de dans" au ieșit pe 14 noiembrie. După ce și-a interpretat noul single Hung Up, la MTV Europe Awards, pe 3 noiembrie, la Lisabona, Madonna a pleacat în Japonia, de unde va reveni în Europa, la începutul lui decembrie, ca să își promoveze noul LP.

Pink Floyd își face debutul pe DVD

DVD-ul formației Pink Floyd, London 1966-1967, va ieși pe piață cât de curând. Realizat de către Peter Whitehead, acest document de epocă este o operă cultă pentru toți fanii Pink Floyd și pentru anii '60, în general.

În 1966, Peter Whitehead a cerut unui grup tânăr, Pink Floyd, să înregistreze două piese pentru coloana sonoră a filmului realizat despre Swinging London: Tonite Let's All Make Love in London. RDV-ul a fost făcut în zilele de 11 și 12 ianuarie 1967 în studiourile Sound Technique pentru înregistrarea pieselor Interstellar Overdrive și Nick's Boogie, în prezența producătorului american Joe Boyd.

Aceste înregistrări, în premieră absolută, ale formației Pink Floyd, la acea dată fără contract, se vor regăsi pe DVD-ul Pink Floyd, London 1966-1967. Ca bonus, sunt înregistrate extrase din participarea lor la festivalul 14 Hour Technicolour Dream, imagini de arhivă cu John Lenon și Yoko Ono, interviuri cu Mick Jagger, Peter Whitehead și David Cockney. Este o piesă pe care orice iubitor de muzică (bună) care se respectă trebuie să o aibă în colecție.

Mary J Blige în duet cu Bono

Mary J Blige va reveni în studiourile de înregistrare pe 6 decembrie cu un nou album numit Reminisce. Coprodus de către Elton John și Dr Dre, cel de-al 7-lea opus al divei soul/R&B rezervă câteva surprize! Prima ar fi piesa de antologie a formației U2 (One), înregistrată în duet cu Bono, interpretul și liderul grupului irlandez. Două mari voci s-au întâlnit la un standard pop însă revăzut și presărat cu ritmuri R&B. Este interesant de urmărit rezultatul!

Britney Spears remixată

La sfârșitul lui noiembrie, Britney Spears, proaspătă mămică, va scoate un album de remixuri. Printre marile sale succese revăzute de marii DJ-i (Jaques Lu Cont, peter Rauhofer etc.), se vor găsi și piese inedite, ca And Then We Kissed sau foarte noul său single Someday (I Will Understand). În afară de muzică, Britney este ocupată cu apropiata lansare a noului său parfum Fantasy, creat de către Elisabeth Arden. Piesa And Then We Kissed va fi și suport al campaniei publicitare.

Locotenent-colonel Dragoș ANGHELACHE
anghelache.dragos@forter.ro

Panzer, fazele întâi și a doua

Al doilea război mondial reconfigurat

Anul 2004 a fost anul în care s-au lansat atâtea jocuri de stategie, încât timpul pentru a le juca a devenit insuficient. Este și cazul Codename: Panzers Phase One al CDV Software Entertainment, o companie germană care a lansat mai multe titluri de succes, printre care Cossacks 2, Blitzkrieg sau Divine Divinity.

Cu toate că un joc lansat cu un an în urmă poate fi inclus la categoria "naftalină", cele două variante oferă o mulțime de unități ce sunt disponibile pentru acțiune, dintre care, peste 50 de vehicule, toate urmând, pe cât se poate, linia grafică a celor din al doilea război mondial. Mediul înconjurător este, la rândul său, din punct de vedere grafic, complet distructibil, iar cele trei mari campanii oferă suficient conținut pentru a satisface orice fan al jocurilor de război și de strategie. Cele trei campanii single player au loc în momente diferite, atât în timp, cât și în spațiu, pe parcursul războiului. Campania germană urmărește invazia Poloniei, Franței și a U.R.S.S., cea ruseacă, înfrângerea nemților pe teritoriul sovietic, iar campania aliată urmărește evoluția acestora după debarcarea din Normandia.

Spre deosebire de alte jocuri RTS, Codename Panzers se apropie destul de mult de realitatea unei arii de acțiune. Cu mici excepții, armata cu care se pornește la atac este singura disponibilă pe parcursul misiunii respective. Ocazional, va exista suport armat din partea unor bombardiere, a unor avioane de recunoaștere sau cor sosi câteva unități în întărire, însă, în general forțele inițiale rămân singurele pe care se poate conta. Fiindcă numărul unităților este limitat, tactica folosită face diferența între o misiune reușită și una care trebuie repetată... Pentru a face totul cât mai real, vehiculele sunt la rândul lor limitate ca muniție, fiind necesare camioane speciale pentru a face plinul. Și nici aceastea nu dispun de resurse nelimitate.

Aceleași caracteristici le are și continuarea din vara lui 2005 a Codename Panzers, intitulat simplu și sugestiv Phase Two. Cei de la PC Magazine consideră că grafica ar fi ceva mai bine pusă la punct, însă ideea care a stat la baza succesului primului Panzers rămâne aceeași. Chiar și numărul campaniilor a rămas constant, prima desfășurându-se însă în Africa, "eroii" fiind italieni, cea de-a doua în Italia și în Sicilia cu armata americană, iar surpriza, cea de-a treia, cu partizani iugoslavi. Ca și în primul joc, o parte din frumusețea acțiunii vine din posibilitatea de a aborda prin metode diferite obiectivele, fiecare având rute alternative de rezolvare, atât ca locație, cât și ca tactică. Jocul poate fi achiziționat de pe www.gameshop.ro la prețul de 29,90 euro + TVA. Mai multe detalii, inclusiv cerințele de sistem, în pagina Web a revistei PC Magazine, la care se poate ajunge din site-ul www.agora.ro

Locotenent-colonel Dragoș ANGHELACHE
anghelache.dragos@forter.ro

CINE RÂDE LA URMĂ?

La Radio Erevan, un ascultător întreabă:
- De ce Adam și Eva au trăit peste 800 de ani, iar astazi omul nu trăiește mai mult de 100 de ani?
Radio Erevan răspunde:
- Deoarece, între timp, medicina a progresat foarte mult!

☺

La Radio Erevan, un ascultător întreabă:
- Care a fost cel mai nefericit și ghinionist om de pe Glob?
Radio Erevan răspunde:
- Iuri Gagarin, pentru că după ce a înconjurat globul pământesc de șapte ori, tot în URSS a căzut...

☺

La Radio Erevan, un ascultător întreabă:
- Cine a fost Cristofor Columb?
Radio Erevan răspunde:
- Primul socialist; nu știa unde merge, habar n-avea unde se află și toate acestea pe banii contribuabililor.

☺

O femeie pleacă, fără soțul ei, în vacanță în Caraibe. Nici nu ajunge bine și face cunoștință cu un negru arătos, iar după o noapte de amor înflăcărat ea îl întreabă:
- Cum te chemă?
- Nu pot să-ți spun, îi răspunde el.
În fiecare seară ei se reîntâlnesc, fac dragoste, ca îl întreabă același lucru, iar el îi dă întotdeauna același răspuns. Într-o seară ea îi spune:
- Este ultima mea seară aici. Mâine plec acasă. O să-mi spui totuși cum te chemă?
- Nu pot să-ți spun, că o să râzi de mine, zice bărbatul.
- Hai spune, că nu râd, n-am de ce.
- Bine... Pe mine mă cheamă Zăpadă.
Tipa începe să râdă în hohote, la care negrul furios îi zice:
- Eram sigur că o să râzi de mine, mai bine nu-ți ziceam...!
- Nuuu, mă gândeam că soțul meu n-o să creadă când o să-i spun că am avut 30 cm de zăpadă, în fiecare zi, în Caraibe...!!! **(I.P.)**

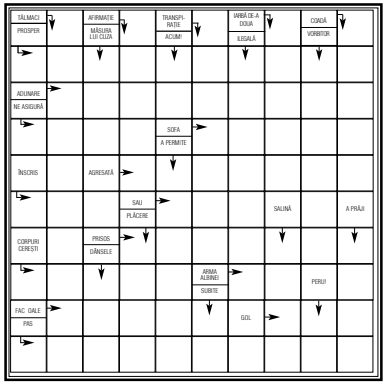

Verificați vă cunoștințele !

1. Construirea celor aproximativ 70 de piramide egiptene, cunoscute până în prezent, dateazădin epoca dinastiilor a III-a și a IV-a. Data construirii celebrelor piramide de la Gizeh (11 piramide – 3 mari și 8 mici) este dificil de precizat cu exactitate. Numeroasele cercetări efectuate până azi au stabilit că ele au fost înălțate în perioada dinastiei a IV-a. Între ce ani este situată această dinastie în cronologia Egiptului antic?

2. În ce împrejurări se presupune că a dispărut statuia lui Zeus din Olimp, una dintre minunile lumii antice?

3. Când a avut loc primul campionat național de fotbal?

4. Care sunt păsările care, scufundându-se după hrană, înregistrează un adevărat record de adâncime?

5. Cum se numeau tarafurile care au cântat în 1889 la Expoziția Internațională de la Paris? Când s-a cântat „Ciocârlia"?

Răspunsurile testului din nr. 20(184)

1. Chares din Lindos a modelat și turnat statuia, bucată cu bucată, separat; acestea au fost, apoi, montate direct pe amplasamentul definitiv. Artistul și-a putut vedea întreaga operă abia după 12 ani, fapt pentru care, unii cercetători îl socot a fi fost un mare inventator. Pentru a echilibra statuia, picioarele ei - care erau goale în interior - au fost umplute, pe măsură ce construcția se înălța, cu enorme blocuri de granit, lăsându-se doar spațiul necesar pentru o scară metalică în spirală, ce urca până în creștetul statuii.

2. Uriașa statuie a lui Zeus – ca și aceea a Athenei Parthenos – era crisela fantimă, adică executată (după tehnica vremii) din lemn îmbrăcat cu foi de aur și plăci de fildeș. Pentru statuia Athenei Pharthenos se știe că a fost utilizată o cantitate de aproximativ 1152 kg aur fin. După ce statuia lui Zeus a fost terminată în atelierul lui Phidias, a fost demontată și transportată, piesă cu piesă, în templu.

3. Prima legătură maritimă regulată între Europa și America a fost înființată de Sir Samuel Conrad (1787-1865) în 1840. Societatea se numea Conrad Steamship Company.

4. Primul vagon de dormit a fost cel construit de George Pullman în 1863. Vagoanele de acest tip se mai numesc chiar și azi „vagoane Pullman".

5. Organele auditive ale greierului sunt situate pe articulația picioarelor sale.

6. Nicolae IORGA, *Cugetări*, 40.

Selecție relizată de maior Ion PAPALEȚ

RĂSPUNSUL INTEGRAMEI DIN NUMĂRUL TRECUT

N, P, O, O, S, SATISFĂCUT, TACITURNE, DURATĂ, ODĂ, RAȚĂ, UTA, VAG, RĂNI, P, LABIL, TOI, VENĂ, GROTĂ, TARĂ, OREZ, DETAȘABILĂ.

25 Octombrie în cluburile de radioamatori

Radioamatorismul este o activitate care, la noi în țară, își are originile prin anii 1926-1927, când s-a făcut prima transmisie radio de către o persoană necalificată. În prezent, această activitate este coordonată de către Federația Română de Radioamatorism, al cărei președinte este domnul Vasile Ciobăniță. Potrivit dumneaului, la această dată activează, cu licență de la Ministerul Telecomunicațiilor, circa 6.000 de radioamatori, răspândiți în diferite cluburi. Sunt oameni de diferite vârste și profesii. "Prin tradiție, majoritatea radioamatorilor au fost ostași sau cadre militare din arma transmisiuni – remarca domnul Ciobăniță. O armă venerabilă, o armă înființată încă din timpul lui Alexandru Ioan Cuza, o armă care își serbează ziua în fiecare an, la 14 iulie, când s-a înființat, în arma geniului, acea subunitate de transmisiuni. "

Domnul Ciobăniță consideră că există o colaborare deosebită cu armata, în sensul că Ministerul Apărării Naționale a sprijinit membri federației cu înlesnirea participării la diferite competiții sau cu unele echipamente scoase din dotare. "Am avut conducători ai federației noastre distinși generali sau colonei, oameni din conducerea trupelor de transmisiuni, prin tradiție", spunea dumnealui.

La această dată, federația funcționează ca asociație nonguvernamentală și în acest an, radioamatorii au cucerit 21 de medalii la campionatele mondiale de telegrafie viteză. Este adevărat că acest mod de transmitere este oarecum desuet, pentru că acum sunt alte moduri de lucru, însă a rămas măsura dexterității în domeniu.

În după-amiaza zilei de 24 octombrie, Federația a organizat un concurs național (și cu participare internațională) dedicat, zilei de 25 Octombrie, care este o zi deosebită și pentru radioamatorii civili, nu numai pentru Armata Română. "Avem cluburi de radioamatorism în diferite garnizoane din țară: Caransebeș, Iași și, bineînțeles, Ploiești – spunea domnul Vasile Ciobăniță. Aici, la Cercul Militar, există un colectiv extraordinar de oameni pasionați, majoritatea subofițeri sau ofițeri în rezervă, care au activat în cadrul forțelor armate, iar alții au fost simpli soldați."

Locotenent-colonel Dragoș ANGHELACHE
anghelache.dragos@forter.ro

Garnizoana Bârlad în sărbătoare

Bârladul s-a afirmat în decursul timpului ca o importantă garnizoană militară fiind un adevărat avanpost la fruntariile de est ale țării. În acest oraș au avut reședința unități militare diverse, în care s-au instruit numeroase generații de tineri care aveau să se remarce pe câmpurile de luptă prin curaj, vitejie, sacrificiu și o nețărmurită dragoste de țară.

Amintim câteva dintre aceste unități: Regimentul 12 Dorobanți, Regimentul 2 Roșiori, Regimentul 10 Călărași, Regimentul 23 Artilerie și altele.

Standardul tricolor purtat cu vrednicie și glorie de toți aceștia înaintași ai Garnizoanei Bârlad este preluat în mod simbolic și dus mai departe de militarii Brigăzii 17 Artilerie „General Alexandru Tell" transformat în Regimentul 82 Artilerie Antitanc, astăzi devenind Divizionul 82 Artilerie Antitanc.

Divizionul 82 Artilerie Antitanc continuă tradiția și faptele de arme ale Regimentului 3 Artilerie Grea, unitate care a venit de la Bacău, în Bârlad, în toamna anului 1949.

Înplinirea, la 1 noiembrie 2005, a 90 de ani de la înființarea Regimentului 3 Artilerie Grea, unitate a căror tradiții de luptă le continuă Divizionul 82 Artilerie Antitanc a constituit un fericit prilej de a omagia pe cei care au înnobilat prin faptele lor arta mânuirii traiectoriilor artileristice.

Cu această ocazie, ziua de 5 noiembrie a fost o zi plină de manifestări ce s-au desfășurat în cazarma Unității Militare 01458 și la Cercul Militar Bârlad (Ceremonialul militar și religios, vizitarea capelei militare, a expoziției de flori de toamnă, prezentarea tehnicii din dotare, cu executarea unei misiuni de foc, de către o subunitate LAROM utilizând sistemul A.C.C.S. - Combat., vernisajul Galeriei Comandanților, iar, la Cercul Militar, vizionarea expozițiilor de numismatică, cartofilie, medalistică și pictură, vizionarea unui spectacol de teatru, respectiv muzical.

La această activitate am fost onorați de prezența autorităților locale și a comandanților din cadrul tuturor eșaloanelor superioare.

Locotenent-colonel(r)
Marcel NĂSTASE

"Am reușit să dovedesc că am încredere în oameni"

Interviu cu comandantul Diviziunului 205 Artilerie Antiaeriană locotenent-colonel Doru OSNAGA

— Domnule locotenent-colonel, vă rog să ne spuneți când ați ales cariera armelor?

— Acest drum sinuos al carierei armelor nu este nimic altceva decât concretizarea visului adolescentului de paisprezece ani care, la vârsta respectivă, în Târgu-Jiu fiind, privea subunitățile Brigăzii 4 Artilerie antiaeriană Gorj, ducându-se la îmbarcare și plecând spre poligonul de tragere Capul Midia. Atunci s-a conturat pentru prima dată ideea îmbrățișării carierei armelor, aceasta cu atât mai mult cu cât, în familie, sunt al doilea purtător de haină militară, primul fiind tatăl meu, care, de altfel, mi-a fost și model, din acest punct de vedere.

Primul pas în carieră l-am făcut pășind pe porțile Liceului militar "Dimitrie Cantemir" din Breaza, în anul 1976. Aici am învățat primele taine ale acestei nobile meserii, ulterior, am continuat studiile, după primii doi ani petrecuți la Breaza, la Craiova, unde, în anul 1978, împreună cu alți colegi, am pus bazele, noului, reinființatului, Liceu militar "Tudor Vladimirescu", reinnodând astfel, peste timp, o tradiție mai veche a "cetății banilor", aceea de a genera tinere vlăstare pentru școlile militare. În anul 1980, după absolvirea, ca primă promoție, a Liceului militar "Tudor Vladimirescu", am continuat visul, visul acela de a fi rachetist și artilerist antiaerian și am ales Școala militară de ofițeri activi "Leontin Sălăjan" din Brașov, pe care am absolvit-o în anul 1983. Moment de răscruce de altfel în carieră, în sensul în care atunci trebuia să fac o alegere, e specialitate să urmez și unde anume să-mi desfășor sau, mai bine spus, să-mi încep activitatea? Rezultatele obținute pe parcursul școlarizării mi-au permis să-mi aleg o specialitate mai deosebită, rachetele antiaeriene și, de asemenea, garnizoana. Pot spune, fără să greșesc, că m-am născut ca rachetist antiaerian în garnizoana Craiova, loc în care, cu mici întreruperi, îmi desfășor activitatea și în prezent. După anul 1983, mi-am desfășurat activitatea, până în anul 2000, în garnizoana Craiova, cu excepția perioadei 1990-1992, în care am urmat cursurile Academiei de Înalte Studii Militare, Facultatea de aviație și apărare antiaeriană. Pe parcursul carierei, atât timp cât am lucrat în cadrul Regimentului de rachete antiaeriene CUB, am îndeplinit funcții, de la comandant de pluton, până la șef Birou pregătire de luptă (actualul Birou operații și instrucție). După anul 2001, am lucrat, pentru o perioadă de aproximativ un an de zile la Statul Major al Forțelor Terestre în cadrul secției Doctrină și instrucție, biroul Doctrină și regulamente.

Un alt moment de referință în activitatea mea l-a constituit anul 2001 când am fost numit comandant al unui regiment nucleu de la Târgu-Jiu, reușind astfel ca, după douăzeci și cinci de ani, să mă întorc din nou acasă. Din anul 2003, până în prezent sunt comandantul Diviziunului 205 artilerie antiaeriană, din Brigada 2 Infanterie "Rovine".

— Viața militară, după cum știm cu toții, este foarte grea! Cum a reacționat familia? Care a fost rolul ei în carieră?

— Este un adevăr indubitabil că viața unui militar este foarte grea, presărată cu multe renunțări legate de viața de familie, multe plecări, multe aplicații, multe exerciții și ale servituți pe care suntem obligați, odată cu depunerea jurământului militar, să le respectăm. Din acest punct de vedere, am avut un sprijin deosebit din partea familiei și, cu această ocazie, țin să mulțumesc soției și copiilor, care au reușit să înțeleagă faptul că, pentru a reuși în carieră, trebuie ca ei, la un moment dat, să fie dispuși să facă anumite concesii, pot să spun chiar și anumite sacrificii. Datorită sprijinului acordat de soție, pot să mă mândresc cu doi copii care, la ora actuală, sunt pe drumul cel bun: fata este studentă, în anul doi, la Facultatea de fizică și informatică, bursieră și băiatul, este elev în anul terminal la Colegiul "Frații Buzești"

— Ce apreciați cel mai mult în relațiile cu ceilalți, atât subordonați, cât și superiori?

— Activitatea noastră, ca militari, se bazează, în primul rând, pe munca cu oamenii. Din acest punct de vedere, am apreciat și, la rândul meu, am reușit să dovedesc, prin exemplul personal, că sunt în măsură să fiu loial, să am încredere în oameni. De asemenea, cinstea și corectitudinea sunt calități esențiale ale omului, responsabilitate și seriozitate în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, specifice militarului. Am acordat, încă din perioada când eram comandant de pluton, o atenție deosebită subordonaților, ca oameni, în primul rând. Acest lucru se întâmplă ca atât mai mult astăzi, în calitate de comandant de divizion.

Am încercat și, îmi place să cred, că am reușit, să stabilesc un climat de muncă bazat pe încredere reciprocă.

— În legătură cu activitățile desfășurate de divizion anul acesta, ce ne puteți spune?

— Activitățile Divizionului 205 Artilerie Antiaeriană în anul 2005 au fost multiple și foarte complexe, acoperind o gamă largă de domenii. Amintim faptul că, începând cu ianuarie 2005, divizionul s-a mutat într-o cazarmă nouă. Un alt moment important în activitatea divizionului a fost acela în care s-au organizat cursuri, în luna martie, pentru cunoașterea și întrebuințarea în luptă a complexului de rachete antiaeriene CA95, urmat de recepționarea și luarea în primire a complexului CA 95, concomitent cu pregătirea tragerilor de luptă cu rachetele antiaeriene în poligonul "Capu Midia" și pregătirea unei grupe de rezerviști, prin concentrare, cu scoatere din producție.

Luna mai, practic, a încununat munca, divizionul participând la trageri de luptă în poligonul "Capu Midia", unde am obținut rezultate foarte bune, și s-a realizat botezul focului pentru rachetiștii antiaerieni de la complexul CA 95. Acestea au fost principalele activități din domeniul pregătirii de luptă.

Un alt moment de început pentru diviziun a fost acela al stabilirii unor relații bilaterale, în domeniul relațiilor umane, nu cel al pregătirii de luptă, cu o echipă de militari germani, de la o unitate de rachete antiaeriene Patriot, care în perioada 09-22 iunie 2005 s-au aflat în garnizoana Craiova pentru îngrijirea mormintelor eroilor germani căzuți în primul război mondial.

Alte repere au fost constituite de executarea activităților curente, aplicații, exerciții, trageri cu armamentul de infanterie și, bineînțeles, pregătirile pentru aniversarea a 40 de ani de la înființarea divizionului.

Am participat cu efective la exercițiul multinațional "ROMEX 2005" și, de asemenea, avem efective semnificative, pentru o unitate de sprijin de luptă, care participă la acțiuni în teatrele de operații din Afganistan, cu Batalionul 26 "Scorpionii roșii"și din Irak, cu Batalionul 20 "Scorpionii negri".

— Legat de semnificația zilei de 9 octombrie ce ne puteți spune?

— Această dată reprezintă un moment de referință în istoria divizionului. Anul acesta s-au împlinit 40 de ani de când divizionul poartă denumirea de 205 Artilerie Antiaeriană. Menționez faptul că divizionul a fost înființat la 2 octombrie 1951.

La ora actuală, toată tehnica pe care divizionul o are în dotare este de producție românească, o tehnică competitivă, lucru de care am reușit să mă conving, împreună cu subordonații, cu ocazia tragerilor de luptă executate în poligonul "Capu Midia". De asemenea, corpul de cadre este relativ tânăr și profesionalizat. Subliniez faptul că, în acest moment, nu avem încadrați militari în termen, toate funcțiile fiind ocupate de gradați profesioniști.

A consemnat sublocotenent Daniel NISTOR
Foto: locotenent Cristian CĂNUCI

Muscelenii apreciați în Kosovo

Dislocat în teatrul de operații Kosovo, de pe data de 10 august a.c., detașamentul ROFND XI constituit din vânători de munte musceleni, își îndeplinește misiunile sub comandă italiană în cadrul TASK FORCE „AQUILA" în localitatea Gorazdevac.

Misiunile executate de musceleni în cele aproximativ trei luni de prezență activă în Kosovo, au dus la efectuarea a peste 55.000 de kilometri cu tehnica din dotare și au constat în executarea de patrulări auto de prezență și patrule de recunoaștere, organizarea unui punct de control trafic permanent și a unor puncte de control trafic temporare, executarea unor misiuni de monitorizare a activităților în aria de responsabilitate. Totodată, au fost îndeplinite numeroase misiuni de aprovizionare logistice și de asistență medicală.

Cu toată această multitudine de misiuni îndeplinite cu succes, tehnica și autovehiculele detașamentului muscelean sunt în totalitate operative datorită responsabilității echipajelor și a profesionalismului de care dau dovadă militarii grupei de întreținere tehnică, comandată de m.m. Alin BONDOC.

În funcție de particularitățile terenului și misiunile încredințate, acționând independent, ori în cooperare cu camarazii italieni, vânătorii de munte musceleni continuă îndeplinirea cu succes a misiunilor în Kosovo. Permanent, efectivele detașamentului ROFND XI au demonstrat o foarte bună pregătire a acțiunilor, siguranță și profesionalism, fapte scoase în evidență de aprecierile oficialilor militari și civili făcute cu prilejul vizitelor în zona de responsabilitate a detașamentului român.

Pentru menținerea unui nivel optim de pregătire în conformitate cu cerințele teatrului de operații, militarii români desfășoară concomitent cu executarea misiunilor, pregătire militară generală și specifică.

Și, pentru că în ziua de 3 noiembrie a fiecărui an, vânătorii de munte români sărbătoresc ziua de naștere a acestei arme atât de îndrăgită în Armata României, le dorim tuturor camarazilor care slujesc în această armă, să fie sănătoși și, de pe culmile performanței și ale profesionalismului, să poarte faima armatei române pe toate meridianele.

Căpitan Laurențiu SMINCHIȘE